

Buffalo Bill

5

EROUL FAR-WESTULUI

VRĂJITORUL COMANȘILOR

BUFFALO BILL'S RED ENEMY

OR THE WIZARD OF THE COMANCHES

BY
THE AUTHOR OF
"BUFFALO BILL"

BUFALO BILL

Eroul Far-Westului

Singura ediție originală autorizată de colonelul H. W.

CODY, zis Buffalo Bill

Nr. 2

VRĂJITORUL COMANȘILOR

Traducere din franceză și grafică de Aurel Lupaștean

Editare ALUCI

2011

CAP. I

HĂITUIT DE COMANȘI

— Așadar, mi-au dat de urmă! De altfel, nu-i nimic de mirare, bănuiam. Asemenea copoi iscusiți precum sunt comanșii nu scapă nici o ocazie asemănătoare. Și acum, dacă nu sunt vreo sută de demoni roșii pe urmele mele, atunci nu-i nici unul.

Dacă proverbialul noroc al lui Buffalo Bill îl părăsește astăzi, cu siguranță că-și va abandona aici pletele!

Omul ce cugeta astfel se remarcă atenției generale prin aspectul său. Înalt, bine clădit, acesta era tipul frumuseții bărbătești și trăsăturile sale exprimau o ținută de bravură și hotărâre de neînfrânt.

Era o înfățișare potrivită unui om a cărui reputație dobândită în lupta cu indienii nu avea egal. Acest om ce călărea singur prin prerie nu era altul decât faimosul Buffalo Bill, regele frontierei.

Era îmbrăcat cu pitorescul costum din piele de cerb al cercetașilor din far-west, înarmat cu o pușcă, un revolver și un pumnal și urcat pe un superb cal încrucișat cu un englez și un mustang.

Atingea creasta unei coline de nisip, nu departe de lanțurile joase ale Arizonei. Aruncându-și ochii înapoia lui, a văzut o puternică ceată de indieni călare înaintând rapid în coloane în aceeași direcție ca și a lui.

Evident, acești indieni erau pe urma sa.

— Dacă aveam numai câțiva cercetași buni cu mine, sau o mână din aliații noștri navajoși, le-aș face fără probleme față, a murmurat el. Însă este fără rost să angajez lupta în aceste condiții, cel puțin cât nu sunt silit. Și atunci, voi rămâne probabil aici. Înainte, bătrâne cal! Singură viteza ta poate să ne scoată pe amândoi din această afacere. Mai încolo există o acoperire împădurită, însă distanța de străbătut este de douăzeci de mile și trebuie să ajungem primii acolo.

Nobilul animal părea să înțeleagă cuvintele stăpânului său. Fără ca acesta să fie nevoit să să-i îndemne avântul cu vorba sau cu pintenii, el a luat-o în galop cu o iuțeală ce promitea să-l conducă rapid la pantele împădurite de pe îndepărtatele coline.

La o milă mai departe se găsea culmea unuia din mameloanele care rupeau uniformitatea câmpiei și Buffalo Bill a aruncat o altă privire în urmă și și-a dat seama că indienii, ai căror ponei erau odihniți și rapizi, alergau mai repede ca el.

— Să iuțim! s-a adresat el animalului, căruia pintenii săi i-au împuns

coastele pentru prima oară.

Calul străbătuse de-acum patruzeci de mile în acea zi de vară a anului 187... și începea să dea semne de oboseală. Însă Cody știa că trebuia să atingă colinele cu orice preț, că aceasta era pentru el o chestiune de viață și de moarte.

Răspunzând vitejește apelului stăpânului său, mândrul alergător și-a reluat avantajul asupra poneilor inamicilor, și când regele frontierei și-a întors iarăși capul, a constatat că câștigase un pic de teren.

Cu toate acestea, pieile roșii continuau urmărirea cu îndârjirea sălbatică a unei haite de lupi hăituind un cerb.

Când a fost la jumătatea drumului ce ducea la pantele împădurite, în jur de jumătate din comanși s-au găsit mai aproape de el decât în momentul când îi observase prima oară.

Fața nu-i trăda nici cea mai mică teamă. Buzele îi erau strânse și pupilele scânteietoare mărturiseau voința îndârjită de a lupta până la sfârșit, oricât de mici i-ar fi fost șansele.

A desprins pușca cu repetiție ce-o purta la spate, a armat-o, deși calul ce galopa cu toată viteza îl ținea încă departe de bătaia armelor inamice.

Dar spuma ce curgea din gura sârmanului animal și tremuratul din ce în ce mai accentuat al membrelor indicau călărețului că acesta nu va întârzia să ajungă la capătul puterilor.

Dacă pieile roșii nu renunțau curând la urmărire, Buffalo Bill n-ar fi fost capabil să ajungă la pădure, unde fuga și rezistența erau una și alta mai ușoare, și poate că n-ar fi reușit să-și salveze scalpul. Credinciosul bidiviu, îndemnat fără încetare, a mai făcut un efort, dar indienii se țineau bine și tot câștigau teren.

Cercetașul, care la începutul acestei curse a morții nu privea decât din când inamicul, în prezent îl pândea întruna pe deasupra umerilor.

— Se țin bine împreună, a făcut el. Dacă ar fi mai împrăștiati, mi-aș lăsa calul să mai răsuflă și aș scăpa de o jumătate de duzină trăgând de la distanță. Însă asta-i cu neputință. Vor da curând vreo cincizeci peste mine. Curaj, bătrânule cal. Peste două mile te vei odihni.

Sub impulsul pintenilor, calul și-a dublat energia și câțeva vreme și-a păstrat avansul asupra comanșilor, care de altfel erau destul de aproape pentru ca adierea vântului să le aduc urletele la urechile cercetașului.

— Ei cred că mă și au, a făcut cu încrâncenare Buffalo Bill. În curând își vor da seama că asta nu-i chiar atât de ușor.

Peste un ceas acești demoni urlători vor fi făcuți praf.

— Ține-te bine, bătrâne cal! Încă vom putea să le scăpăm.

Curajosul animal, încurajat de vocea stăpânului său, a făcut câteva salturi puternice, și Buffalo Bill, surprins și liniștit, s-a gândit că după toate

probabilitățile va izbuti poate să ajungă la coline înaintea pieilor roșii. S-a întors în șa și a slobozit la adresa comanșilor un strigăt sfidător.

Vai! Cum se întâmplă adesea, triumful său a fost de scurtă durată.

Brusc, în cel mai mare toi al goanei sale excesive, calul s-a prăbușit cu un nechezat atât de îngrozitor, încât s-ar fi zis că i se frânseseră toate încheieturile.

De fapt, fusese supus la o prea crâncenă încercare, și agoniza culcat pe iarbă.

În această catastrofă, cutezătorul călăreț nu și-a pierdut sângele rece.

Simțind că-l părăsește sprijinul, el s-a scăpat cu promptitudine de scări, și printr-un salt ușor a evitat căderea.

Ridicat în picioare, dârș și hotărât, s-a întors spre adversari cu atât calm de parcă ar fi fost susținut de zece mii de soldați.

— Apropiați-vă, demoni roșii! a făcut el pe un ton ce-ți dădea fiori. Urlați cât mai mult și tare, de vreme ce sunteți aici! Nici unul din voi nu-și va închide gura înainte de a-i lua pletele lui Buffalo Bill.

CAP. II

O LUPTA DISPERATA

Indienii erau încă în afară de bătaia puștii.

Văzându-i calul prăbușindu-se, am spus-o, au scos înfricoșătoare răcnete de bucurie.

Nu se îndoiau că vor pune mâna pe cercetaș.

Într-adevăr, Buffalo Bill era prea departe de pădure ca să încerce să se refugieze acolo pe jos. Poneii indienilor l-ar fi ajuns chiar înainte de a-i atinge liziera.

Bucurându-se de apropiatul lor triumf, comanșii n-au renunțat la obișnuita lor prudență.

S-au oprit să lase să răsuflă caii, ca să-i stăpânească mai bine când vor porni asupra albului și să evite mai ușor gloanțele unui trăgător, căruia îi cunoșteau remarcabila îndemânare.

Căci știau cu cine au de-a face. Dintr-o aruncătură de ochi, ei l-au recunoscut pe ilustrul lor dușman, pe șeful Plete Lungi, care se bătuse de mai multe ori cu tribul lor și trimisese pe veșnicele teritorii de vânătoare câte unii din bravii lor războinici.

Pentru a-i lua scalpul erau gata să sporească încă o dată numărul victimelor lor. Nu era Buffalo Bill dușmanul cel mai primejdios, calamitatea apașilor și al tuturor pieilor roșii pe atunci ostili albilor: sioxilor, apașilor și al altora?

Cody a văzut că indienii se opresc, însă n-a încercat să fugă spre pantele împădurite ale colinilor vecine. Știa că această tentativă era condamnată dinainte la insucces și că comanșii se vor urca imediat pe cai dacă încerca să alerge în partea aceea.

A preferat să folosească acest timp de repaus ca să sape cu ajutorul cuțitului de vânătoare o groapă în spatele calului căzut.

Solul nisipos nu-i oferea nici o rezistență și curând a făcut o adâncitură destul de mare, pentru ca umerii să-i ajungă la marginea ei. Avea astfel un adăpost mai sigur împotriva gloanțelor și săgeților sălbaticilor, ce se întindea de-a lungul spatelui cadavrului calului său.

Punându-și liniștit cele două revolve și un pumn de cartușe pe coasta animalului, cercetașul și-a armat pușca cu repetiție și a băut o înghițitură de apă din bidon, după care a așteptat.

— Aș vrea ca Wild Bill, Arkansas Joe și câțiva alți băieți buni să fie cu mine. Ar fi minunat de fericită prezența lor.

În vremea aceea, șeful cercetașilor se afla în fruntea unui grup de cercetași atașați unei coloane însărcinată să pedepsească comanșii ce prădaseră fermele și masacraseră mai mulți coloniști.

Înainte de a se întâlni într-un loc unde ei să stabilească dacă la pieile roșii era o atmosferă de campanie, dacă erau dispuși, da sau nu, să intre deschis pe poteca războiului, eroul nostru s-a pomenit cu această ceată de indieni ce-l urmăreau și-l încolțeau într-o luptă de o inegalitate mult prea copleșitoare.

Între timp, indienii au profitat de oprire ca să țină o consfătuire. Odată terminate discuțiile lor, au sărit în șa și s-au desfășurat în linie, în așa fel încât să-și înconjoare dușmanul înainte de a-l ataca.

— Nu vor veni în formație strânsă, a murmurat Buffalo Bill dezamăgit. Șeful lor trebuie să fie un bun strateg. Aș paria chiar că acesta-i Mână Uciğătoare, cel mai dibaci războinic din tribul său. Are tot atât simț ca și bătrânul Taur Voinic, și asta-i puțin spus. Cu atât mai rău pentru mine!... Nu-mi rămâne decât să trag domol, ca să fiu sigur de fiecare lovitură. Păi, ce? Fie ce-o fi!

La drept vorbind, acest tir încetinit al lui Buffalo Bill se egala cu un tir rapid al mai multor trăgători buni.

Buffalo Bill i-a numărat la iuțeală.

— Patruzeci și trei, a făcut el cu un gest sălbatic. Numărul impar poartă noroc.

Și-a observat atent adversarii în mers.

— Tratează destul de liniștit treaba! a adăugat el. Sunt de-acum convinși că mă vor avea. Poate că nu se înșală. Însă nu trebuie să jurăm degeaba. Nu mă simt într-o situație mai rea ca în alte ocazii, cel puțin la fel de asemănătoare. Vai! Dacă ar fi numai câțiva din prietenii mei aici, sau chiar Norul Roșu cu o duzină din navajoșii săi!

Această dorință, ce revenea a doua oară pe buzele cercetașului va fi mai bine înțeleasă de cititori atunci când vor afla că Norul Roșu, șeful navajoșilor, era legat de șeful cercetașilor printr-o strânsă fraternitate de sânge, ceremonie care în obiceiurile indiene îi făcea frați pe cei care o îndeplineau. Începând de atunci, Cody și șeful navajoșilor trecuseră împreună prin aventuri de temut și își salvaseră nu o dată reciproc viața.

La fel de calm ca și cum ar ochi un bizon în mijlocul unei cirezi, Buffalo Bill și-a ridicat pușca și a tras asupra pieii roșii cel mai apropiat.

Abia îi atinsese patul carabinei umărul, că degetul său a și apăsător pe trăgaci. Și războinicul s-a clătinat în șa și a căzut la pământ cu un strigăt de agonie.

Așa deci, Buffalo Bill se hotărâse să tragă cu chibzuială.

A tras un al doilea foc, la fel de eficace ca și primul. Atunci, înțelegând că singură viteza putea să-i salveze de la un masacu, comanșii și-au grăbit caii.

Buffalo Bill și-a golit destul de rapid încărcătorul carabinei, încât era de necrezut că avuse vreme să ochească, și totuși fiecare glonț aruncase din șa un om.

Neîncetând să înainteze în goana mare și urlând cât puteau, răspundeau la focul său.

Din fericire, erau destul de neîndemânatici, încât atunci când șeful cercetașilor și-a lăsat pușca, devenită nefolositoare, ca să armeze cele două revolvere, câte unul în fiecare mână, el nu primise încă nici o singură zgârietură.

Însă vreo douăzeci de roșii au ajuns aproape de el, furioși de a-și fi văzut căzând atâți din camarazii lor și arzând de dorința de a se răzbuna.

Cu un strigăt tot așa de îngrozitor ca și cele mai violente urlete de-ale lor, eroicul cercetaș a sărit afară din groapă, și în picioare pe cadavrul calului său, a redeschis un foc ucigător.

Acest nou măcel nu i-a oprit pe comanșii hotărâți să-i jupoaie scalpul cu orice preț.

Pe măsură ce vreunul din ei cădea mort sau rănit, îi lua locul imediat un altul.

Într-adevăr, situația lui Buffalo Bill nu mai era critică. Ea era disperată.

A simțit deodată o arsură fierbinte. Îl atinsese un glonț în coastă, de altfel fără a-i face altceva decât o zgârietură mai adâncă.

În acest moment totul părea pierdut, când deodată a auzit în spatele lui niște urlete războinice.

A recunoscut strigătele navajoșilor...

Fidelii lui aliați alergau în ajutorul său.

I s-au strigat câteva cuvinte pe care le-a auzit, și s-a lipit de fundul gropii.

Imediat, pe deasupra capului său a trecut o grindină de gloanțe și i-a măturat pe comanși, care se opriseră cuprinși de groază la vederea dușmanilor lor, a căror apariție bruscă li se părea o vrăjitorie.

Într-adevăr, în focul luptei nu le observaseră apropierea.

Culcat în groapa sa, Buffalo Bill a deslușit vreo douăzeci de călăreți sărind pe deasupra lui sau pe alături.

Au izbucnit alte câteva lovituri de pușcă. Apoi înfricoșătorul „strigăt al scalpului” al navajoșilor l-a înștiințat că comanșii fuseseră uciși de lovitura adversarilor, chiar în momentul când părea că obținuseră victoria.

S-a ridicat cu un efort, slăbit de sângele ce-l pierdea, și s-a găsit față în față cu Norul Roșu, marele și chipeșul tânăr șef, gloria și mândria tribului navajoșilor pe care-l comanda.

Războinicii șefului, în număr de peste douăzeci, se ocupau deja de scalparea cadavrelor comanșilor. Această șarjă a navajoșilor părea să fi spulberat până la ultimul pe cei din grupul de dușmani care reușiseră să

ajungă până la Buffalo Bill.

— Te salut, Plete Lungi! a strigat tânărul șef strângând cu căldură mâna lui Cody. Frații tăi, navajoșii, au sosit chiar la timp ca să-i extermine pe câinii care lătrau pe urmele tale!

— Nu-i pentru prima oară când îți mulțumesc că mi-ai salvat viața, Norule Roșu, a spus cu recunoștință regele frontierei în limba navajă. Însă niciodată n-am înfruntat moartea atât de aproape. Prin ce fericită potrivire te afli pe aici? Teritoriile voastre de vânătoare nu sunt în această parte, nici wigwamurile, cel puțin dacă nu v-ați schimbat tabăra de când te-am văzut ultima dată.

— Unul din tinerii mei războinici care vâna a întâlnit din întâmplare un apaș, care i-a spus că soldații albi își părăsiseră forturile și mășăluiau împotriva comanșilor, a răspuns Norul Roșu. Imediat mi-am adunat o ceată și am pornit la drum ca să ofer serviciile mele marilor șefi ai fețelor palide. Navajoșilor nu le plac comanșii. Norul Roșu dorește să le ia cât mai multe scalpuri.

— Ceea ce ai și început să faci cu un neîndoios succes, a spus Buffalo Bill, aruncând o privire asupra cadavrelor inamicilor. Dar nu este timp de pierdut. Trebuie de alergat la tabăra soldaților pentru a-i preveni că comanșii sunt de-acum porniți în campanie. Îmi imaginez că nu trebuie să sperăm că-i vom lua prin surprindere. Dacă, după cum afirmi, un apaș îndepărtat a putut să-ți dea o știre despre expediția care se pregătește, ea ar trebui să fie un secret pentru toată lumea la ora aceasta.

— Hugh! a făcut Norul Roșu pe un ton profund disprețuitor. Albii nu sunt capabili să-și ascundă planurile pe care le imprimă picioarele lor. Întotdeauna se știe dinainte scopul expedițiilor lor. Cel mai uimitor este că reușesc totuși uneori să-i găsească pe pieile roșii!

Buffalo Bill a râs din toată inima. Știa bine tot ce ținea de acest subiect și chiar ofițerii nu ignorau că n-ar repurta nici un succes asupra șireților lor adversari dacă dibacii și experimentații cercetași ca el nu le-ar veni în ajutor.

— Norule Roșu, a spus el, sărind pe spinarea unui cal ce i-l adusese unul din navajoși, îți datorez viața. Cu siguranță că marele spirit te-a trimis în ajutorul meu. Nu era scris ca eu să-mi pierd scalpul de această dată. Nădăduiesc că va veni o zi când voi putea să mă răsplătesc de datoria ce o am față de tine.

— Fratele Plete Lungi nu-mi datorează nimic, a răspuns curajosul șef. El este prietenul navajoșilor. El i-a comandat în marile expediții de vânătoare. El s-a bătut pentru ei în războaiele lor. El a salvat adesea viața Norului Roșu. Atât cât va crește iarba și vor curge râurile, navajoși se vor bate pentru Plete Lungi.

Șeful i-a chemat pe războinici care-și terminau în grabă operațiile pe

craniile inamicilor lor și le-a dat ordin să se pună la drum sub conducerea lui Buffalo Bill.

Câțiva călăreți, lăsați în urmă de navajoși în momentul în care auzind ropotul împușcăturilor se avântaseră în ajutorul cercetașilor, s-au alăturat și ei la iuțeală.

Rana lui Buffalo Bill a fost pansată de Norul Roșu.

Marele cercetaș s-a pus în fruntea grupului și a pornit spre tabăra unde soldații așteptau raportul cercetașilor trimiși în recunoaștere.

Marea parte a războinicilor comanși era prea demoralizată ca să se gândească la urmărirea navajoșilor victorioși. Ei s-au retras în păduri și au lăsat drumul liber.

Spre sfârșitul înserării, Buffalo Bill și prietenii săi roșii au ajuns în liniște la tabără și șeful cercetașilor a mers să-și facă imediat raportul colonelului James Kent, comandantul coloanei.

A profitat de ocazie ca să-l roage pe colonel să se folosească de concursul războinicilor Norului Roșu, care va fi prețios pentru supravegherea mișcărilor inamicului, propunere pe care ofițerul a acceptat-o bucuros.

CAP. III

BUFFALO BILL ȘI VRĂJITORUL

În timpul absenței lui Cody, ceilalți cercetași se reîntorseseră în tabără, raportând știri despre atrocitățile comise de comanși. De asemenea, soldații nu cereau decât să se treacă imediat la o răzbunare răsunătoare asupra tribului.

Norul Roșu fiind surprins de vorbăria câtorva tineri ofițeri care se aflau pe lângă șeful cercetașilor, nu-și ascundea nemulțumirea față de aceștia.

— Trebuie ca marele spirit să le fi luat mințile, a spus el. Ei vor să înainteze drept în inima teritoriului comanș și să se bată. Nu par să înțeleagă că este ușor să fie prinși într-o ambuscadă și masacrați. Iau în râs când li se spune că este necesar să facă o cercetare riguroasă a marșului. Cred totuși că comanșii sunt niște copii care nu știu nimic despre război? Spusele lor sunt niște cuvinte de nebuni. Inima lui Norul Roșu este întristată de teama de a-i vedea pe prietenii albi pierzând multe scalpuri.

— Se cere ca noi să evităm producerea vreunei catastrofe, a replicat regele frontierei. Am organizat un serviciu de recunoaștere și vom veghea ca comanșii să nu ne atragă în vreo capcană. Ei au un șef priceput. Mâna Ucigătoare este unul dintre cei mai buni războinici pe care i-am cunoscut. Fiindcă a venit vorba, n-a fost ucis în încăierarea pe care i-am oferit-o? Nu sunt sigur cum s-au petrecut lucrurile.

— Nu, Mâna ucigătoare trăiește în continuare, a spus navajoșul. I-am spus unuia din tinerii mei să examineze chipul fiecărui cadavru inamic. Îl cunoaște pe Mână Ucigătoare, căruia i-a vizitat cândva satul și mi-a spus că șeful comanșilor nu era printre morți. Este de presupus că Mână Ucigătoare a putut să scape în zăpăceala care a urmat după șarja noastră și s-a alăturat războinicilor ale căror cai mai lenți n-au putut să ajungă la timp la locul luptei. Îmi închipuiam că-i exterminasem până la ultimul. Dar nu, Mână Ucigătoare a putut să se salveze.

— Este păcat! căci nu avem un adversar mai periculos ca el printre comanși.

— Fratele meu greșeste, a spus șeful navajoșilor. Desigur, Mână Ucigătoare este un șef mare. Însă acolo, în tribul său se află unul și mai puternic.

— Este cu puțință? a exclamat Cody, foarte surprins. Mă gândeam că el ocupă acolo cea mai înaltă poziție.

— Și nu te înșeli. Dar puterea sa este mai mică decât cea a omului despre

care îți vorbesc.

— Cine este acest om?

— Un om priceput în ale medicinei, un fel de nebun furios, care se numește Evil Spirit. Acesta nu-i un comanș. Am auzit spunându-se că este un sioux. Comanșii l-au adoptat și-l tratează cu mare respect. Se pretinde că în vine are sânge alb, ceea ce nu-l împiedică să urască cu mai multă sălbăticie fețele palide decât oricare indian de rasă pură. Cred că el este cauza deschiderii ostilităților.

— Cum a dobândit o astfel de influență asupra comanșilor? a întrebat Buffalo Bill. Asta-i cu atât mai ciudat cu cât mi-ai spus că el nu este decât un metis din alb și sioux.

— Acest om este extraordinar, a făcu navajoșul. Se povestesc multe istorii pe seama lui în jurul focurilor de tabără, când se fumează pipa păcii. Este un gigant a cărui forță echivalează cu cea a zece oameni obișnuiți. Marele spirit i-a retras înțelepciunea oamenilor de rând, dar nu și cea a vicleniei și răutății. Este iscusit în război și bun sfătuitor. Pe deasupra, cunoaște toate secretele medicinei. Într-un cuvânt, nu există un comanș care să încerce să-l contrazică.

— Acesta-i într-adevăr un adversar primejdios, a zis Buffalo Bill. Campania noastră nu va fi încoronată de un succes durabil dacă nu vom reuși să-l ucidem sau să-l prindem de viu. Este important să nu fie lăsat liber să instige la noi tulburări.

Buffalo Bill era departe de a se gândi că nu va întârzia să aibă personal o îngrozitoare experiență cu vrăjitorul comanșilor.

.....
A doua zi, după această discuție a lui Cody cu șeful navajoșilor, colonelul comandant al expediției a hotărât să pătrundă în ținutul comanșilor.

Era o întreprindere primejdioasă în sine, căci coloana aproape de o mie de oameni trecea printr-o regiune accidentată și împădurită, unde culmile înalte erau tăiate de canioane cotite.

Cody și detașamentul său de cercetași, compus printre alții, de navajoși, din Arkansas Joe, Wild Bill Hickock și bătrânul Nick Wharton, scotoceau fruntea și flancurile încetei coloane, atenți să n-o lase să cadă într-o ambuscadă indiană, dacă puteau s-o împiedice.

Țelul expediției era să surprindă satul principal al comanșilor. Însă era de temut ca soldații să nu fie mai întâi ei înșiși surprinși de inamic în strâmta trecătoare în care se angajaseră.

Buffalo Bill s-a urcat pe culmea colinei și a înaintat în lungul crestei peretelui stâncos care se înclina ca o faleză înaltă ce se pleacă ca un mal spre fluviu ori mare.

A cercetat cu grijă urmele inamicului, însă a trecut câtva timp fără să descopere ceva suspect.

Apoi, pe când ocolea câteva blocuri de stâncă ce se ridicau la marginea acelei faleze, s-a pomenit brusc față în față cu una din ființele cele mai ciudate și mai impresionante pe care le văzuse cândva.

Aceasta era un indian uriaș care ridica cu amândouă brațele deasupra capului o bucată enormă de stâncă, cu intenția evidentă de a o arunca asupra soldaților în marș prin canion.

Imediat Buffalo Bill s-a gândit că acest indian trebuia să fie misteriosul nebun pe care Norul Roșu îl numea Duhul Rău, Evil Spirit, vrăjitorul și specialistul în medicină al comanșilor.

— Dacă arunci piatra asupra soldaților ești mort!

La aceste cuvinte amenințatoare, indianul s-a întors și a văzut revolverul șefului cercetașilor îndreptat asupra lui.

Buffalo Bill și-a dat seama că, așa cum îi spusese Norul Roșu, acest gigant era într-adevăr un metis, cu toate că avea culoarea pielii destul de închisă, ca aceea a celei mai mari părți a pieilor roșii.

Înalt de zece picioare și șase degete, cu umeri masivi și membrele acoperite cu mușchi enormi, Evil Spirit trebuia să cântărească cel puțin o sută treizeci de livre. Armonia formelor sale colosale era perfectă. Era chiar un tip ce-l reprezenta pe Hercule.

Fața pârlită avea o rară perfecțiune a liniilor, și în ciuda expresiei răătăcite a privirii și a aerul său crud și crâncen, nu era lipsit de o oarecare noblețe sălbatică.

Îmbrăcămintea acestei ființe ciudate era mai degrabă rudimentară. Se compunea dintr-o cămașă de vânătoare din piele de urs fără mâneci, din jambiere din piele netăbăcită de cerb, dintr-o pereche de mocasini din piele de bizon și dintr-o tichie de din piele de vulpe.

Părul capului, neîngrijit și lung, era presărat cu şuvițe cenușii.

Îi ținea loc de centură o funie, ce susținea două revolve și un cuțit enorm fără teacă, cu care era înarmat.

În fața armei ce-l amenința, gigantul șovăia.

O clipă a părut hotărât să disprețuiască avertismentul cercetașului și să arunce totuși stânca în prăpastie.

Însă văzând înfățișarea hotărâtă a lui Buffalo Bill, care-l privea drept în ochi, și fără a se încrunta și-a schimbat părerea.

Cu iuțeala fulgerului, privirea și-a pierdut ferocitatea, pe care a înlocuit-o printr-o sclipire luminoasă de viclenie.

S-a aplecat, a depus blocul pe pământ fără cel mai mic efort, ca și cum ar fi fost o simplă pietricică, și îndreptându-se, s-a ținut în fața lui Buffalo Bill într-o atitudine supusă de om care și-a găsit nașul.

Încrețiturile buzelor i s-au răscut, trăsăturile i s-au crispat, membrele îi tremurau convulsiv și a spus pe un ton înăbușit în comanșă:

— Îndrăznează față palidă, de ce ți-ai oprit brațul justițiar fără să te gândești?

Ocolind această ciudată întrebare, Buffalo Bill s-a mulțumit să răspundă în aceeași limbă că-l făcea prizonier și-l soma să-l însoțească.

Simțea bine că prinderea acestui nebun era foarte prețioasă, dacă era adevărat că tribul său îl păstra cu atâta stimă, cum spusese Norul Roșu.

Însă, pe de altă parte, excepționala forță fizică de care evident era dotat vrăjitorul comanșilor îl făcea pe Buffalo Bill să se gândească. Oricare ar fi fost propria sa vigoare, manifestată printr-o îndemânare și agilitate uimitoare, de care era conștient și mândru, se întreba dacă era înțelept din partea sa în acele împrejurări să se măsoare cu un gigant capabil să umble cu atâta ușurință cu un asemenea bloc de stâncă.

Fără îndoială, putea să se scape de el pe loc trimițându-i un glonț. Însă respingea întotdeauna suprimarea unei vieți omeneste fără nevoi absolute.

Dacă-l doboră pe acest nebun care îi ura pe albi, evident că făcea un serviciu cauzei umanității civilizate. Însă serviciul ar fi fost mai mare dacă-l conducea pe Evil Spirit, cu picioarele și mâinile legate la colonelul James Kent.

Desigur, asta era mai greu. Pentru prima oară în viața sa Buffalo Bill se găsea în prezența unui om de a cărui forță se temea.

Nu putea să se apere de o oarecare neliniște ce i-o provocau mai ales uimirea și curiozitatea decât teama.

Ce era această ființă misterioasă?

De când se lupta și vâna în vest, Buffalo Bill nu auzise niciodată pomenindu-se de un vrăjitor, în afară, foarte recent, de la Norul Roșu, care se arătase însă foarte scurt la vorbă.

Orice ar fi fost, a înțeles că era mai bine să fie prudent cu acest individ, mai greu de îmblânzit decât o fiară sălbatică.

Toate aceste gânduri i-au trecut prin minte în mai puțin timp decât au fost expuse aici și nici o tresărire pe fața lui nu l-au avertizat pe prizonier.

Luând rapid o hotărâre, Cody i-a poruncit vrăjitorului să se îndepărteze de marginea falezei și l-a urmat ținându-l la distanță apropiată cu revolverul.

Evil Spirit s-a executat. Era vizibil că atitudinea fermă a cercetașului îi impunea.

Fără să opună cea mai mică rezistență, el mergea în fața lui Buffalo Bill.

După un sfert de milă, cei doi oameni, unul precedând pe celălalt, au ajuns la locul unde cercetașul își lăsase calul.

Buffalo Bill i-a ordonat gigantului să se oprească aproape de animal și se pregătea să-l lege cu lasoul.

Nu-l dezarmase încă. Și a început s-o facă, scoțându-i revolverele și cuțitul trecute prin cingătoare.

Apoi a desprins lasoul suspendat de oblâncul șeii și i-a spus vrăjitorului să încrucișeze mâinile la spate.

Evil Spirit se arătase până atunci supus și indiferent. Însă de această dată a părut că vrea să reziste și a rămas cu capul plecat și pleoapele închise.

Cercetașul a repetat ordinul.

Atunci, scoțând un suspin, gigantul s-a conformat.

Buffalo Bill a trecut în spatele lui ca să-i lege mâinile și și-a reintrodus revolverul în toc.

Acesta era gestul pe care-l aștepta Evil Spirit.

Mai iute ca gândul, colosul s-a lăsat pe spate cu întreaga lui greutate, și sub lovitură, Buffalo Bill și-a pierdut echilibrul.

Într-o clipire de ochi, printr-un salt de tigru, Evil Spirit a fost pe el.

Buffalo Bill și-a revenit imediat din surprindere și a răspuns imediat cu curaj la atac.

Neavând timp nici posibilitatea să-și scoată arma, el l-a strâns de mijloc și adunându-și toate forțele, a început lupta cea mai înverșunată din viața sa.

Într-adevăr, a fost o luptă între uriași.

Niciodată Buffalo Bill nu-și găsisese încă nașul printre numeroșii adversari cu care se măsurase, și printre care unii erau destul de voinici.

Însă nebunul era mai sprinten, mai puternic și mai vioi decât toți.

Cody fusese campion la toate sporturile atletice. În luptele amicale, unde se întâlnea cu camarazii săi, el se dovedise de o robustețe și rezistență extraordinare.

Însă nu întâlnise un om ca acesta, ale cărui tendoane erau din oțel și oase de fier.

Mușchii săi aveau duritatea inimii stejarului și atunci când Buffalo Bill reușea să-i dea unul din acele teribile lovituri de pumn, care le păstra secrete, lovitura răsună asupra capului, fără a părea să-l incomodeze pentru nimic în lume.

Adversarii se rostogoleau unul deasupra celuilalt și Buffalo Bill încerca zadarnic să-și atingă revolverul sau cuțitul, nebunul nepărând să facă nici un efort pentru a-l îndepărta de o armă.

Evil Spirit nu încerca nici să-și lovească adversarul, nici să-l gătuie cu formidabilele lui labe, voind evident să triumfe prin singurul efect al forței și rezistenței sale.

Minutele treceau și giganții se băteau întruna.

Însă rezistența omenească are limite, și în cele din urmă, mărimea, greutatea și musculatura superioare ale nebunului au învins.

Buffalo Bill a trebuit să se recunoască învins.

CAP. IV

CODY PRIZONIER

Pe timpul acestei lupte înverșunate, Buffalo Bill și-a notat un lucru, acela că Evil Spirit nu părea doritor să-l ucidă, nici chiar să-i producă răni grave. De mai multe ori de-acum el se văzuse la discreția gigantului, care l-ar fi putut ucide cu o lovitură de pumn, dacă voia. Însă nu voia. Și când Buffalo Bill a fost cu totul epuizat, absolut incapabil să prelungească eroica rezistență, gigantul nu s-a folosit de victoria sa decât să ia lasoul căzut pe pământ și să-l lege pe nenorocosul Cody.

Odată făcută aceasta, s-a așezat jos ca să se odihnească, deoarece și el era cu răsuflarea tăiată.

Și-a privit adversarul învins cu o curiozitate amestecată cu admirație. Atitudinea sa mărturisea că era conștient că de-abia scăpase el însuși să fie înfrânt.

La drept vorbind, forța lui Buffalo Bill îl uluise, căci niciodată nu-l învinsese vreun adversar și în mâinile lui un om nu însemna mai mult decât un copil.

După câteva minute de odihnă, el s-a ridicat și și-a aruncat privirea în jur.

Buffalo Bill nu-și revenise încă din scuturătură. Pieptul său lat se ridica convulsiv și privirea fixată asupra nebunului nu lăsa să se observe o oarecare îngrijorare, căci se gândea că soldații mergeau la atacul satului comanșilor și îi era teamă ca vrăjitorul să nu plece și să-i prevină pe ai săi.

Simțindu-se îndeajuns de odihnit, nebunul a luat capătul lasoului care-i lega mâinile și i-a dezlegat picioarele, spunându-i în comanșă:

— Ridică-te!

Buffalo Bill s-a sculat.

— Vino cu mine!

— Unde?

— La moarte.

Un răspuns atât de macabru era suficient să demoralizate pe un alt om.

Buffalo Bill l-a întrebat cu indiferență:

— De ce? Este pentru prima oară când ne-am întâlnit.

— Ești un soldat alb.

— Să admitem asta în raport cu nevoile cauzei voastre, căci după toate, fac parte din armată.

— Ești un dușman ereditar, a reluat cu sălbăticie smintitul.

— Nu prea văd bine cum. Nu ești un comanș.

— Îi urăsc pe albi. Îiucid pe toți care cad în puterea mea. Deci vei muri!

— Ți-am făcut vreodată vreun rău personal?

— Ești un soldat alb. Mi-ai spus-o de-acum.

— La drept vorbind, eu sunt un cercetaș. Acesta nu-i același lucru.

— Soldat sau nu, ești de-al armatei.

— Se înțelege. Și sunt mândru de asta.

— Atunci trebuie să mori.

— De ce nu m-ai ucis totuși de vreme ce mă ai aici?

— Te păstrez pentru a te sorti unui chin mai înfricoșător decât o moarte imediată.

— Și care va fi acel chin?

— Îl vei afla destul de repede... Am văzut o armată de soldați defilând prin canion.

— Într-adevăr.

— Ei nu pot să aibă decât un scop.

— Care este acesta?

— Să atace satul pieilor roșii, pe prietenii mei... Însă nu trebuie să mai aștept aici. Am o treabă aiurea.

— Ia-mă cu tine de vreme ce nu pot să fac nimic. N-avea teamă, te voi urma cu supunere.

— Nu, vei rămâne aici.

— Cum vrei. N-am nici un cuvânt de spus.

— Te voi lega de un arbore, de copacul acela de colo, și în așa fel încât să nu te gândești să te salvezi.

— Și apoi?

— Te voi părăsi după ce-ți voi lua calul și armele.

— Despuierea învinsului este un drept al învingătorului, a răspuns liniștit cercetașul.

— Eu mă urc arareori pe cal. Am picioare care nu se tem de oboseală și plămâni buni. Însă calul tău îmi va permite să merg mai iute. Voi trece printr-o vale care scurtează mult distanța. Vezi că-ți spun totul. Într-adevăr, ce mă interesează de vreme ce sunt sigur că vei muri.

— Ești foarte amabil.

— Calul tău mă va duce într-o goană de douăzeci de mile. Să știi că-i voi da brânci cu asprime și-l voi părăsi când va crăpa. Când va cădea, îmi voi continua drumul pe jos și socotesc să ajung în satul comanșilor la timp ca să-i previn de apropierea soldaților.

— Și ce vei face cu mine?

— Vei rămâne legat de acest copac până când coloana va bate în retragere. Atunci îi voi aduce aici pe comanși, ca să le arăt că sunt un frate bun de-al lor, că l-am capturat pe cel mai temut dușman al lor, pe șeful Plete Lungi!

— Hotărât lucru, ai toate avantajele asupra mea. Deci mă cunoști?

— Da, te cunosc. Știu că ești Plete Lungi, omul de care comanșii se tem atât, ca și Evil Spirit, însă pentru alte motive, omul pe care doresc cu atâta înfocare și de atâta vreme să-l captureze. Vor veni și-l vor vedea. Atunci te vor lua în satul lor, unde vei fi ars la stâlpul de supliciu.

— Frumoasă perspectivă pentru mine, asta-i sigur! Dar cum se face că mă cunoști?

— Nu este decât unul Plete Lungi și acesta ești tu. Acum destul cu vorbăria. Deoarece n-am timp să te iau cu mine, voi face în așa fel încât să fiu sigur că te voi regăsi la reîntoarcere.

Era zadarnic să se opună.

Buffalo Bill s-a supus cu indiferență josniciei de a fi legat de un copac. Nebunul l-a împins cu spinarea lângă trunchi, cu mâinile la spate și l-a legat de la picioare până la cap.

Cercetașul n-a spus o vorbă. N-a scos nici un strigăt de ajutor, nici un plânset, nici o injurie. Nici n-a tresărit când l-a văzut pe nebun sărind pe splendidul său cal și pornind ca vântul.

Însă atunci când a rămas singur, nu s-a putut reține să se lase purtat de gândurile cele mai întunecate.

CAP. V

O ÎNCERCARE ÎNGROZITOARE

Văzându-l pe Evil Spirit fugind ca vântul, Buffalo Bill nu se îndoia că nebunul nu-și va executa amenințarea, că-și va extenua calul ca să avertizeze cât mai repede pe pieile roșii de primejdia ce se apropia. Și dacă în inima sa nu intra încă disperarea, dacă-și păstra tot calmul, în ciuda suferințelor morale și fizice, el nu se gândea cu mai puțină oroare la soarta ce-i aștepta pe tovarășii săi.

— Acest om își va ține cuvântul, și coloana colonelului Kent va cădea în capcană. Uriașul este o ființă extraordinară, care va conduce pieile roșii la atac și se va strădui să zdrobească trupa noastră. Nu cred că-și va atinge totuși scopul. Însă soldații vor suferi îngrozitor și pe timpul atacului și pe timpul retragerii. Nu numai că nu pot să-i previn, dar nu sunt nici capabil să ies eu însumi din această situație!

Trăsăturile cercetașului au fost crispate de un zâmbet de furie.

Dacă ar avea vreun mijloc să scape de legături! se gândea el. A ajunge din urmă coloana ar fi pentru el un joc de copil, căci alerga ca și un indian, o zi întreagă, fără oboseală.

Odată pus în gardă, colonelul ar fi acționat în consecință. El ar fi schimbat dispozitivul și ar fi găsit un nou plan de campanie împotriva pieilor roșii.

Buffalo Bill și-a încordat puternic mușchii și a făcut apel la toate forțele sale ca să rupă frânghiile ce-l rețineau și n-a reușit decât să se rănească.

Lasoul era atât de rezistent, încât nici un atelaj de cai n-ar fi putut să-l facă să cedeze.

Convins de inutilitatea încercărilor sale, cercetașul a renunțat la ele și forțându-și mintea, s-a întors la altele și a început să-și examineze propriul său caz sub toate fețele.

Nu vedea nimic din nici o parte, ceva care să-i potolească îngrijorarea.

I se părea că orice speranță îi era dinainte interzisă.

Nebunul avea să se reîntoarcă însoțit de dușmanii ce-i juraseră pieirea și care erau cu siguranță necruțători față el.

Și bineînțeles, Evil Spirit nu va neglija pentru asta să-i hărțuiască pe soldații în retragere și să-i zdrobească umilitor.

Și așa a trecut ziua. Soarele înspre apus arunca din plin ultimele sale raze asupra feții lui Buffalo Bill.

Aproape de el se târa un șarpe mare, reîntorcându-se la ascunzătoarea lui nocturnă și de cum a început să se însereze, un lup a urlat sinistru nu departe

de acolo, de parcă și-ar fi chemat pe cei de ai lui la o masă de carne omenească.

Cercetașul privea, ascultând, mereu strâns legat de copac prin frânghii, a căror mușcătură pe membrele umflate o simțea din ce în ce mai dureros.

Sângele nu-i mai circula decât cu greutate prin vene și-l stăpânea cu totul îngrijorarea unei amorțiri de nerevizitat.

S-a lăsat noaptea și huihuitul nocturn al unui huhurez i-a pătruns în urechile lui Cody ca un glas de mort. Apoi, un alt urlat prelungit de lup, căruia i-a răspuns scheunatul arțăgos al unui coiot.

S-a mai scurs o oră.

Haita lupilor devenea cu fiecare clipă mai numeroasă și amenințătoare.

Cel care adulmecase primul o pradă, prea laș ca să atace singur, i-a atras pe alții și acum formau un cerc în jurul lui Buffalo Bill.

Cercetașul, care cunoștea situația, pentru că străbătuse de atâtea ori aceste singurătăți, munți păduri și prerii, niciodată nu se neliniștea de asemenea ființe mizerabile, precum coioții și lupii. Dormise singur în locurile cele mai sălbatice, fără să se preocupe de vecinătatea lor zgomotoasă și primejdioasă.

Și acum se găsea cu totul la discreția acestor fiare.

Știa că, de îndată ce lupii își dădeau seama de neputința sa, l-ar ataca furioși, căci erau înfometați.

O simplă împușcătură i-ar fi pus pe fugă. Un simplu tăciune aruncat în mijlocul haitei i-ar fi împrăștiat. Însă de ce să se gândească la asta de vreme ce nu putea să miște nici măcar degetul mic?

Fiarele deveneau puțin câte puțin tot mai îndrăznețe. Curând cercetașul le-a putut vedea pupilele aprinse ca focul.

Dintr-odată, el a slobozit un strigăt puternic, ceea ce a avut ca efect să-i îndepărteze o clipă. Însă au revenit la atac și dispuși în cerc urlau tot mai tare.

— Nu-i decât o chestiune de timp, a murmurat Buffalo Bill. Însă, la urma urmei este mai bine să mori de colții lor decât la stâlpul de tortură. Asta nu poate fi mai rău. Este chiar preferabil.

Și își aștepta moartea cu o resemnare sumbră.

Noaptea se scurgea. Cercetașul se gândea că nu mai putea să întârzie deznodământul. Încă vreo câteva minute, poate câteva secunde și lacoma haită se va năpusti spre pradă.

El a închis ochii.

Niște urlate îngrozite l-au obligat să-i deschidă aproape imediat.

Lupii o luau la fugă!

Buffalo Bil și-a ciulit urechile și auzul lui fin, minunat de ascuțit, n-a întârziat să descopere pricina acestei panici. El a distins un zgomot făcut de

mai mulți oameni ce se îndreptau prin întuneric spre el.

Aceștia erau comanși sau prieteni?

Șeful cercetașilor aștepta cu calm dezlegarea enigmei. Buzele nu-i mai tremurau.

Sufletul îi era copleșit în fața acestei alternative tragice.

Sosirea vijelioasă a lui Wild Bill, Arkansas Joe și a unei jumătăți de duzină din cercetașii săi l-a scos pe Cody din cruda nesiguranță și l-a înștiințat că, contrar tuturor îndoielilor, era salvat.

Bravii cercetași au exclamat zgomotos găsindu-l pe șeful lor legat de un copac.

— Te-am căutat foarte neliniștiți de lunga ta absență, a spus Wild Bill, grăbindu-se să-i taie legăturile. Ne-am temut să nu te fi întâlnit cu vreo ceată de indieni și să fi fost ucis de numărul lor. I-am auzit pe lupii ce urlau. Atunci ne-am gândit imediat că cineva se afla în primejdie. Ne-am luat măsuri de precauție apropiindu-ne, căci puteam cădea într-o cursă a acestor blestemați viermi roșii. Dar cum s-a petrecut asta?

Buffalo Bill și-a povestit pe scurt aventura cu nebunul.

— Să ne grăbim ca să-l întâlnim pe colonel, a încheiat el. Dementul vrăjitor mai are încă suficientă minte ca să întindă o ambuscadă coloanei și este urgent să ne prevenim camarazii.

— Dacă soldații sunt surprinși într-unul din aceste canioane, masacrul va fi înfiorător, a zis Arkansas, care în vremea aceea se bucura de o popularitate aproape tot atât de mare ca și cea a lui Buffalo Bill și Wild Bill.

— Tu ai spus-o, Joe a zis Cody. Înainte! Iată consemnul. Să alergăm cât mai repede cu putință, dacă vrem să evităm o catastrofă.

— Totuși, am face bine să ne continuăm mereu, recunoașterea în regiune, a zis Wild Bill. Dacă vom putea surprinde intențiile indienilor, să le dibuim manevrele, să descoperim locul unde intenționează să-i atace pe ai noștri, vom avea toate șansele în acțiunea noastră.

— Nu-i deloc probabil să pornească lupta înainte de a se face ziua. Căci trebuie să treacă peste înaltele faleze și nu vor vedea nimic sub ei în miezul nopții.

— Într-adevăr, a zis Buffalo Bill. Aveți niște cai cu voi?

— Da, sunt lăsați un pic mai departe, a răspuns Wild Bill. Avem chiar unul pentru tine, căci am prevăzut că am putea să te regăsim pedestru.

Puțin după aceasta, cercetașii erau în șei și călăreau pe întuneric, în căutarea pieilor roșii și a soldaților, pentru a le dejuca planurile unora și a-i ajuta pe ceilalți.

CAP. VI

EVIL SPIRIT ÎI PREVINE PE COMANȘI

Când vrăjitorul nebun l-a părăsit pe Buffalo Bill, pe față i se întipărise o înfățișare diabolică de triumf și dușmănie.

El a sărit pe calul cercetașului, după ce îi luase acestuia, așa cum am văzut, revolverele și bowie-knife și le pusese la brâu cu propriile lui arme.

Cu carabina lui Buffalo Bill prinsă la spatele său, el a pornit în galop pe un drum care părea să-i fie familiar.

Această cale dădea spre canionul pe unde veneau soldații. Nebunul a străbătut canionul și a ieșit la douăzeci de minute după ariergarda coloanei.

Cotind brusc spre est, a călărit cu o viteză uluitoare și a parcurs o mulțime de mile.

Calul cercetașului era un animal rezistent, bine făcut, plin de putere și iute ca vântul. Însă sub masa zdrobitoare a colosului, la care se adăuga greutatea armelor, el a început după vreo douăzeci de mile să se înăbușe și să se încovoie.

Călărețul său insista totuși și a reușit să mențină aceeași viteză încă alte douăzeci de mile.

El lăsase coloana departe în dreapta.

În fața sa se ridica un lanț de coline și el se îndrepta spre acestea.

S-a găsit atunci într-o vale, la capătul căreia se forma un fel de barieră înaltă.

A venit noaptea și s-a făcut întuneric. Evil Spirit îl presa fără milă pe cal, care acum nu mai putea să înainteze decât într-un trap ușor.

La o milă mai încolo a atins baza lanțului. Era și timpul. Animalul își pierduse toate puterile.

Sărind pe pământ, nebunul l-a deșeuat și l-a lăsat liber. Acesta a rămas nemișcat cu sufletul la gură, cu totul incapabil să facă un pas.

Fără a se gândi mult, Evil Spirit și-a aruncat harnașamentul pe umăr și a început să escaladeze pe jos panta abruptă.

Un urcuș de jumătate de milă l-a dus la intrarea într-o despicătură strâmtă.

S-a oprit, a depus șaua și armele cercetașului pe pământ, și-a strâns mai tare cingătoarea și a apucat-o pe canionul cu pereți abrupti și înalți, alergând

cu o viteză de șapte mile pe oră.

Canionul, lung și întortocheat, străbătea din când în când câte un lanț de înălțimi și la jumătatea înălțimii pereților perpendiculari de stânci, aceștia se aplecau spre o vale.

Întunericul profund al nopții nu-i încetinea nici o clipă cursa vrăjitorului. El a coborât cu pași mari restul pantei abrupte, și ajuns în vale, și-a continuat goana cu aceeași rapiditate timp de încă o milă.

Ajuns la baza un alt lanț de înălțimi, el a început să-l urce.

Era totuși neobosit încât nu făcea nici o oprire ca să-și tragă sufletul și să se odihnească o clipă? I-a trebuit o oră ca să ajungă pe culmea înălțimii, de unde vederea se întindea peste un peisaj de o frumusețe pitorească. Aceasta era o vale înaltă scobită pe creastă, formată la origine de râul tumultuos ce o străbătea.

De fiecare parte a râului, pe o lungime de mai multe mile scânteiau niște focuri de tabără, ale căror flăcări luminau vreo sută de corturi indiene.

Evil Spirit se afla în fața satului comanșilor. Acolo locuiau cei aflați sub ordinele Măinii Ucigătoare, sălbaticul dușman al albilor. Nebunul a coborât în fugă valea și a trecut, fără a se opri, prin fața corturilor.

Războinicii roșii îl priveau cu teamă și femeile, ca și copiii, alergau ca loviți de groază.

Toți păreau să-l cunoască și văzându-l, îi încerca un sentiment de respect și spaimă.

Evil Spirit nu șovăia pe drumul său. Alerga spre o faleză, la baza căreia era o pădurice unde se ridicau vreo duzină de wigwamuri mari. În fața acestora ardea un foc cu flăcări mari, în jurul căruia erau așezați pe vine o jumătate de duzină de șefi.

Unul din acești piei roșii se distingea prin costumul său foarte strălucitor și prin statura sa.

— Evil Spirit! au exclamat ei văzându-l pe nebun alergând în direcția lor.

— Da, Evil Spirit, șeful! Evil Spirit care vine să vă spună că războinicii albi, în număr de cel puțin cinci sute, mășcăluiesc spre satul vostru, cu intenția să vă atace când lumina zilei va împrăstia întunericul și vor putea să-și îndrepte marile lor puști pe roți împotriva wigwamurilor voastre. Nu aveți nici timp, nici mijloace ca să vă organizați apărarea. Grăbiți-vă deci să vă retrageți în munți și să-i atacați când vor bate în retragere. Vă voi spune unde, când și cum să le dați o lovitură fatală. Evil Spirit a zis!

Cu aceste spuse într-o indiană adevărată, vrăjitorul gâfâind mereu, și-a încrucișat cu un aer indiferent brațele pe pieptul său lat.

După modul cum l-au ascultat șefii, pe care-i examina, era evident că giganticul metis exercita o influență considerabilă asupra tribului indian.

Pieile roșii păreau să se teamă de el. Și chiar și puternicul Mână Ucigătoare

se arăta foarte respectuos în felul de a-i adresa o vorbă.

— Evil Spirit este binevenit în satul meu, a zis el. El aduce o veste capabilă să nu-i înfricoșeze pe tinerii mei războinici, care nu se tem de nici o față palidă, ci pe femei și copii. Este de mirare că n-am aflat încă nimic, căci cercetașii mei sunt plecați afară.

— Atunci cercetașii tăi dorm în aer liber, sau chiar se pasionează atât de mult pentru vânatoare, încât nu acordă atenție inamicului, a spus vrăjitorul. Îți spun, șefule, că n-au trecut patru ore de când am depășit coloana fețelor palide, care cu caii săi, cu infanteriști și puști cu roți se târăște ca un monstruos șarpe cu clopoței printre munți, ca să se năpustească asupra satului tău. L-am văzut pe șeful Plete Lungi, pe acel alb care a ucis atâtea războinici roșii. Noi ne-am bătut și am fost învingător. L-am legat de un copac cu propriul lasou și mă voi reîntoarce să-l caut cu războinicii tăi, care-l vor arde la stâlpul de tortură. Calul său este acela care mi-a permis să întrec coloana fețelor palide. Am făcut un ocol ca s-o evit și după ce am străbătut primul lanț de coline, calul n-a putut să mă ducă și mi-am terminat drumul pe jos ca să vă previn. Vă repet, este zadarnic să rezistați aici, căci vă vor ucide oamenii și distruge satul. Refugiați-vă acolo unde ei nu vor încerca să vă urmărească. Lăsați-vă wigwamurile în picioare, puneți lemne pe foc, și când vor ajunge vor găsi un sat părăsit. Luați cu voi femeile și copiii, bolnavii și invalizii și conduceți-i la loc sigur. Apoi, urcați-i pe cei mai bravi războinici pe cei mai buni ponei, ocoliți muntele și așezați-vă în ambuscadă la intrarea în defileu pe unde trebuie să treacă albi la reîntoarcere. Loviți puternic și sigur, și din coloana albă se vor ridica strigăte de agonie, al căror ecou vă vor sparge urechile pentru multe luni. Evil Spirit v-a vorbit și a tăcut. Însă din partea sa, el nu așteaptă nimic altceva de făcut decât moartea care să alunge cât mai departe puștile cu roți ale albilor, demonii pe care-i urăsc din tot sufletul.

Prin grupul auditoriului a trecut un murmur de aprobare atunci când nebunul a tăcut. Fără să ezite, Mână Ucigătoare a răspuns:

— Evil Spirit a vorbit bine. El este frate din sângele poporului meu. Sfaturile sale vor fi urmate. Să se dea alarma. Trebuie ca tribul să se îndepărteze imediat. Ne vom retrage în refugiul nostru ascuns din munți.

Aproape imediat tabăra a luat o altă aspectul unei activități agitate.

Vitele mari furate de la albi au fost rapid puse la drum.

Femeile și copii au însoțit animalele de povară încărcate cu tot felul de provizii și cu lucrurile pe care ordinele grăbite ale șefului le-au permis să le adune.

Au urmat războinicii în frunte cu Mână Ucigătoare, călărind coastă în coastă cu Evil Spirit.

În timpul mersului, vrăjitorul și șeful au alcătuit un plan de campanie.

Pentru superstițioșii piei roșii sfaturile lui Evil Spirit, socotit un ales al marelui spirit, în ciuda nebuniei sale, nu erau nici mai mult, nici mai puțin decât niște ordine.

De altfel, această nebunie nu era singurul motiv pentru care vrăjitorul avea respectul lor.

Ei îl admirau nu numai pentru că era nebun, ci și pentru că exercita treburile medicale.

Ciudatele sale obiceiuri, șederile sale de unul singur în locurile cele mai pustii ale munților, făceau din el o ființă superioară, aproape divină.

Pentru comanși el era răzbunătorul trimis de marele spirit ca să-i pedepsească pe nesuferiții de albi.

Planul Lui Evil Spirit, cel pe care i l-a expus lui Mână Ucigătoare, era simplu. El se rezuma la alegerea pe sprânceană a celor mai viteji șefi și războinici. Avea să-i conducă Evil Spirit în persoană la locul cel mai potrivit pentru ambuscadă, unde îi va zdrobi pe albi fără greutate.

Marele șef s-a arătat satisfăcut de acest plan și l-a adoptat bucuros. El a adunat pe principalii locotenenți ai săi și le-a transmis instrucțiunile.

Trebuia ca războinicii să fie gata să pornească la drum la răsăritul soarelui.

Deci în zori, două mii de războinici zugerăți de război și împodobiți cu coroane de pene, aveau să se îndrepte spre trecătoarea indicată de Evil Spirit, lăsând femeile și copiii și tot ce putuseră aduce în ascunzătoarea din munți, unde știau că nu aveau să se aventureze soldații. Era târziu după-masă când Mână Ucigătoare și îngrozitorul său aliat, Evil Spirit, au ajuns la locul unde acesta îl lăsase pe Buffalo Bill.

Vrăjitorul a fost cuprins de un îngrozitor acces de nebunie constatând dispariția prizonierului său. Urmele lăsate la piciorul arborelui, scoteau în evidență tot adevărul și a înțeles că era zadarnic să încerce prinderea cercetașului.

Detașamentul își lăsase poneii în vale sub pază și îi însoțise pe cei doi șefi pe jos.

De-a lungul întregii creste a strâmtorii au fost depuse mormane uriașe de blocuri de stâncă. Acestea erau proiectilele destinate zdrobirii soldaților. Indienii au făcut o recunoaștere prin împrejurimi și s-au ascuns în pădure așteptând semnalul de acțiune.

De îndată ce coloana avea să se angajeze în defileu, urma să înceapă lupta.

CAP. VII

SFIDAREA MORȚII

Totuși, Buffalo Bill și frații săi de arme erau în prada unei crude nesiguranțe.

Se făcuse ziua. Ei exploraseră cu grijă și prudență crestele falezelor și descoperiseră prezența unui numeros grup de comanși pitulați într-un loc pe unde erau obligați să treacă soldații.

Din acel punct dominant, indienii puteau să deschidă un foc înspăimântător asupra coloanei de îndată ce aceasta ar fi trecut prin strâmtoare, după ce ar fi constatat că satul era părăsit de locuitorii săi.

Deja, de la înălțimea unde erau cocoțați, cercetașii observau în depărtare lunga procesiune de soldați ai colonelului James Kent.

N-a existat decât o hotărâre de luat, aceea de a porni în întâmpinarea lor, ca să-i prevină de primejdie.

Din nefericire, situația în acel moment a cercetașilor, ca și a adversarilor lor era aceea că primii nu puteau să-i întâlnească pe soldați, fără a înfrunta toate forțele indiene din ambuscadă.

Acesta era un risc pe care nici un om dintr-o sută n-ar fi vrut să le sfideze, căci moartea părea sigură.

Printre cercetași nu exista unul care să nu fie curajos în adevăratul înțeles al cuvântului. Însă nu era decât unul care se arăta dispus să înfrunte primejdia.

Este nevoie de spus că acest unic om era Buffalo Bill?

După ce examinat cu o privire pătrunzătoare situația celor două forțe adverse, nobilul cercetaș s-a hotărât să încerce imposibilul.

Pentru ca albi să fie preveniți, trebuia să se piardă o viață.

Recunoașterea pe care o făcuse îi demonstrase într-adevăr toată gravitatea primejdiei ce-i amenința pe soldați. Știa că ploaia de săgeți, de gloanțe și de stânci ce s-ar fi abătut asupra celor din fundul strâmătorii ar fi provocat panica și moartea în rândurile lor.

Ar fi pierit cu sutele și colonelul Kent ar fi fost fără îndoială una din primele victime, le-a spus el tovarășilor săi.

— Priviți! a continuat el. Indienii au tot avantajul de partea lor. Admițând că coloana va evita lovitura acestora, ea nu poate să-și atingă ținta decât după ce ar descrie un ocol de mai multe mile pentru a ajunge pe înălțimi, și de-a lungul acestui drum ea ar fi fost decimată. În plus, retragerea spre munți le-ar fi fost asigurată doar, în cazul improbabil, al unei surprinderi a adversarului.

Dimpotrivă, dacă colonelul va fi prevenit, el va evita capcana. Tunurile sale vor acoperi faleza de sus cu o grindină de obuze, și cu cavaleria dintr-o parte, și infanteria pe de cealaltă parte, ar putea să prindă inamicul între două focuri. Acum, camarazi, observați că forțele principale ale comanșilor se țin ascunse în pădure, nelăsând decât câțiva pândari pe muchea defileului. Eu n-aș avea deci de înfruntat decât împușcăturile acestora.

Cercetașii nu erau de aceeași părere, știind bine că aceste împușcături nu aveau să întârzie să-i atragă pe toți ceilalți indieni și să deschidă un foc infernal.

Înțelegeau că Buffalo Bill își punea în joc viața ca să încerce să le salveze viața camarazilor lor și resimțeau pentru el o admirație nemăsurată, străduindu-se totuși să-l facă să renunțe la proiectul său.

Însă cercetașul nu voia să audă nimic. Hotărârea îi era de nestrămutat, și de îndată ce cercetașii i-au adus calul, a plecat fără întârziere.

— Dacă voi muri, camarazi, să spuneți supraviețuitorilor din coloană că am făcut tot ce mi-a fost cu putință ca să le vin în ajutor. Voi lua cu mine armele ce mi le dați, cu excepția puștii, care mă va încurca fără rost. La revedere, camarazi, și adio!

Cu aceste spuse, a încălecat animalul, a strâns puternic dârlogii și s-a îndepărtat cu un salut din cap.

N-a întârziat să intre în zona supusă vigilenței santinelelor indiene, însă printr-un noroc providențial aceștia, care aveau capetele întoarse în direcția coloanei, nu l-au observat. El a pornit spre canion, ceea ce a făcut să se audă tropotul calului și indienii s-au întors și l-au văzut.

Au rămas o clipă năucii.

Nu se așteptau ca un dușman să ajungă până acolo și n-au știut ce să facă.

Buffalo Bill s-a grăbit să se folosească de nehotărârea lor și s-a strecurat ca o săgeată în lungul adâncii spărturi produsă de puhoai. Pieile roșii s-au gândit poate că acesta era un curier pornit de la fort care aducea instrucțiuni urgente pentru coloană. Trebuia să-l lase să treacă sau mai bine să-l atace? Nedescoperindu-și prezența lor, ei sperau că coloana va cădea curând în cursă, în timp ce trăgând focuri, ropotul împușcăturilor ar pune-o fără îndoială în gardă.

Preveniți de către santinele, șefii s-au consfățuit rapid și au fost de acord cu această ultimă părere. Ei au hotărât să rămână tăcuți mîlc și să aștepte apropierea soldaților înainte de a face să vorbească praful puștii.

Această tactică i-a mirat pe tinerii războinici, care stăpâniți de o dorință nebună de a încerca puterea inamicului, s-au aventurat afară din ascunzători.

Cu ochiul lui de linx, regele preriei, care se grăbea, și-a ridicat capul și a reținut imediat o siluetă roșie.

Ocazia era prea bună pentru ca Buffalo Bill să se resemneze s-o rateze.

Fără a înceta să galopeze, și-a ridicat revolverul și a apăsat pe trăgaci.

În ciuda vitezei înspăimântătoare și a distanței destul de mari, el a ochit bine.

Cu un strigăt sălbatic de surprindere și dezamăgire, indianul a încercat să se adăpostească, însă glonțul a fost mai repede decât el și l-a prăvălit în fundul canionului, cu capul zdrobit, în timp ce calul cercetașului și-a dublat viteza.

Strigătului de triumf al lui Buffalo Bill i-a răspuns urletul sălbatic al indienilor și bubuiturile mai multor puști.

Animalul lui Cody a nechezat de durere și a făcut un salt într-o parte. Un glonț i se oprișe în grumaz.

O arsură fierbinte la umăr l-a înștiințat și pe cercetaș că nu scăpase nici el neatins de această rafală, însă nu s-a îngrijorat simțindu-și rana, care oricât de dureroasă era, nu părea gravă.

Nobilul său bidiviu a răspuns cu curaj îndemnurilor pintenilor și s-a furișat în fugă sub focul santinelor indiene ce ocheau de pe înaltul stâncilor.

Forțele principale ale comanșilor s-au pus și ele în mișcare și s-au străduit să-i oprească fuga.

Pe lângă urechi i-au fluierat săgeți și gloanțe. În canion s-a prăbușit o grindină de pietre.

Cu toate acestea, regele preriei și-a continuat cursa. S-ar fi spus că-i proteja viața un talisman. În cele din urmă a ieșit din defileu, izvorând ca un vârtej în câmpie, de unde s-a avântat spre cei pe care-i salva și pentru care sfidase de mii de ori moartea.

Calul său mai primise numeroase gloanțe, și două săgeți înfipite în crupa bietului animal demonstrau îndemânarea arcașilor roșii. În ultima clipă, curajosul animal a primit o lovitură în inimă.

Simțind că se prăbușea sub el, Buffalo Bill a înțeles că rana era mortală și și-a dat seama că acest cal nu va mai face nici un pas.

Era o clipă îngrozitor de critică.

Oricât de necruțător era, regele frontierei a împins cu putere pintenii în coastele animalului, pentru a încerca să profite de ultimele lui scântei de viață.

Acesta a făcut un salt înainte și a căzut.

Efortul suprem al calului său în agonie i-a salvat viața cercetașului.

El a ieșit din aria de bătaie a proiectilelor comanșilor, și la urechile sale au răsunat uralele soldaților.

Buffalo Bill îi învinsese pe indieni.

Coloana colonelului Kent scăpase de nimicirea la care părea numaidecât și definitiv condamnată.

CAP. VIII

REVANȘA VRĂJITORULUI

Primul om care a strâns mâna lui Buffalo Bill când neînfrântul cercetașul s-a oprit în fața coloanei a fost colonelul Kent în persoană.

— Bravo, Cody! a strigat el. Ai sfidat moartea cu o îndrăzneală de neegalat. Fără tine, văd acum, noi am fi căzut în capcană fără să ne dăm seama.

— În pădure și pe crestele acestea se află în ambuscadă peste o mie de războinici, a făcut cercetașul gâfâind. Ei nu mai pot să vă surprindă. Însă dacă nu-i bombardați cu tunul, vă vor împușca oamenii unul câte unul.

— Bine! a făcut colonelul. El s-a întors spre unul din ofițerii aflați lângă el: Spune-i maiorului Roy să-și pună piesele în baterie împotriva înălțimilor acelea împădurite.

Aghiotantul s-a îndepărtat în galop.

De îndată ce artileristii au primit ordinul, ușoarele tunuri de campanie îndreptate, după indicațiile lui Buffalo Bill, spre locurile de concentrare a maselor de indieni, au început să bubuie și să-și trimită mesajele lor de moarte.

Obuzele zburau pe deasupra creștelor și explodau în pădure. Ele semănau moartea în rândurile roșiilor, care cuprinși de groază, au luat-o la fugă.

Descălecând, soldații s-au urcat pe înălțimi în speranța de a-i prinde pe comanși din spate și a transforma retragerea lor în derută.

Înaintând, ei trăgeau asupra fugarilor, care pierdeau o mulțime dintre ai lor.

Ceialți n-au scăpat atât de ușor după cum sperau.

Luând comanda unei mici formații călare, Buffalo Bill a condus-o în goana mare pe o potecă îngustă spre culme, unde a dat direct peste pieile roșii fugare, care au fost masacrate cu duzinile.

După o oră, victoria era totală.

Indienii au avut pierderi de neînlocuit, față de cele ne semnificative ale soldaților.

Planul diabolic al comanșilor suferise un eșec mizerabil!

.....

În timpul celei mai mari părți din zi s-a continuat urmărirea fugarilor cu sabia în coaste, și navajoșii care se adăugaseră cercetașilor lui Buffalo Bill, s-au distins în această vânătoare fără milă.

Numeroși comanși au fost expediați până la căderea nopții în preafericitele și veșnicele teritorii de vânătoare.

Colonelul Kent a cerut să se sune adunarea și a ordonat să se instaleze tabăra. Însă nici unul din oamenii săi n-a acceptat să se odihnească. Nu era, spunea el, decât începutul misiunii sale.

— Mă întreb dacă Cody a închis vreodată ochiul, a spus un ofițer văzându-l pe regele frontierei urcând iarăși pe cal și dispărând în întuneric.

— După cine aleargă acum, în numele cerului? a adăugat un tânăr locotenent ce-și fuma deja liniștit pipa. Comanșii au fugit. Ce a rămas deci de făcut? Rolul nostru se reduce de-acum înainte la a-i urmări fără să ne grăbim și să-i pedepsim când se prezintă ocazia.

— Probabil că Cody nu împărtășește felul tău de a gândi, a reluat primul interlocutor. El a luat-o pe o urmă și ține să vadă dacă înfrângerea este definitivă, sau dacă indienii se gândesc să se adune ca să reia lupta.

Presupunerea era conformă cu realitatea. Precis că acesta era scopul șefului cercetașilor care părăsise tabăra.

Cody a reușit să ajungă pe culmea stâncilor pe o cărare întortocheată. De acolo s-a angajat pe o pistă lăsată de indienii fugari. Cercetașul a ajuns curând în fața unei păduri dese și s-a văzut nevoit să descalece și să aprindă un mic felinar ce-l avea asupra sa, ca să descopere urmele inamicului, fără a aștepta să se facă ziua. A intrat sub frunziș urmat de credinciosul său cal.

Buffalo Bill a proiectat lumina felinarului ca să descifreze amprenteles lăsate de comanși.

Era atât de absorbit de această treabă, încât n-a văzut defel o siluetă omenească ce se târa sub umbra copacilor deși.

Aceasta era cea a vrăjitorului comanșilor.

Redevenit furios de eșecul său, nebunul n-a încetat să dea târcoale vecinătății câmpului de luptă, sperând să se răzbune personal pe albi, care-i pusese în derută tribul, atunci când tocmai se credea că-și asigurasă victoria.

Îl văzuse pe călărețul ce se apropia și acum, tupilat la cel puțin zece picioare de el, l-a recunoscut datorită luminii felinarului, și ca o fiară, s-a pregătit să sară asupra acestei prăzi pe care o învinsese și îi scăpase.

Deodată a scos un strigăt sălbatic și printr-o destindere a musculaturii picioarelor sale viguroase, s-a repezit ca un tigru.

Sub îngrozitoare lovitură a acestei mase de carne și oase ce s-a năpustit asupra sa, Buffalo Bill s-a clătinat. În aceeași clipă, o formidabilă lovitură de pumn în ceafă l-a doborât leșinat la pământ.

Vrăjitorul, puțin doritor să reînceapă o luptă corp la corp cu un adversar cu care avusese ocazia să-i încerce forța, s-a grăbit să ia lasoul lui Cody și să-i prindă solid mâinile la spate în timp ce acesta zăcea nemișcat la pământ.

Apoi a luat marele sombrero al cercetașului și privindu-i rezervat fața a murmurat:

— Sper că nu-i mort!

Cu toate că era pe jumătate amețit de lovitura de pumn a temutului său adversar, Buffalo Bill își regăsise de-acum luciditatea. Neîngrijorându-se să primească un nou duș, el s-a ridicat pe șezut și a zis:

— Nu, nu sunt mort și îmi pare rău că nu ți-am spus mai devreme.

— Nu-i mort! Vai! Sunt într-adevăr fericit, a făcu giganticul vrăjitor cu un mormăit de satisfacție.

— Pentru ce?

— Pentru că aş avea plăcerea să te văd murind la stâlpul de tortură.

Vrăjitorul comanșilor spera poate să surprindă un semn de teamă la cercetaș. Însă a învățat să-l cunoască mai bine.

Pe un ton cu totul calm, Cody a răspuns:

— M-ai ținut deja în puterea ta și cu toate acestea trăiesc!

Specialistul în medicină a avut o tresărire de mânie.

— Cum ai făcut să-ți dobândești libertatea? a întrebat el pe un ton furios.

— Ghicește! i-a răspuns cu răceală cercetașul.

Nebunul a ridicat mâna. O clipă a părut că era pe cale să-l doboare pe captiv.

Însă s-a răzgândit și și-a lăsat jos brațul fără a lovi.

— Nu, nu încă, s-a pronunțat el. Pot aștepta. N-a venit încă momentul.

Se afla într-o asemenea stare, încât aceste cuvinte au fost articulate într-un fel ce le dădea o semnificație înfrigorantă.

Cu toate acestea, Buffalo Bill s-a arătat nepăsător și i-a dat chiar un răspuns disprețuitor.

Gigantul a rămas gânditor o secundă sau două, apoi a exclamat cu bruscete:

— Poți să-mi spui multe dacă vrei. Urcă-te pe cal și te voi întreba pe drum. Voi merge alături de tine.

— Unde mergem?

— Vei vedea curând, i s-a răspuns scurt.

Cercetașul a rămas tăcut. El studiase caracterul învingătorului său. Că acesta era cu adevărat nebun, era convins. Și deodată i-a venit în gând să exploateze această împrejurare în folosul său. Poate că era cu putință să profite de alienația mintală a colosului.

S-a ridicat cu greutate, căci legăturile îi limitau libertatea de mișcare și a cerut ajutorul vrăjitorului ca să-l pună în șa.

Acest ajutor i-a fost acordat într-un mod neprevăzut.

Uriășul i-a trecut brațul în jurul bustului și în ciuda greutății sale, l-a așezat pe spatele calului, de parcă ar fi fost un copil.

— Ești omul cu cei mai formidabili mușchi pe care l-am văzut! a exclamat Buffalo Bill uimit de această performanță. Cântăresc peste două sute de livre

și niciodată n-am fost ridicat de jos atât de ușor.

Nebunul n-a răspuns nimic, însă chipul îi reflecta plăcerea ce-i producea complimentul cercetașului.

Și în sine, Buffalo Bill se felicita. Știa acum că Evil Spirit nu era nesimțitor la laude.

De îndată ce albul a fost pe cal, aliatul lui Mână Ucigătoare l-a privit mai sociabil. I s-au luat de asemenea și armele și au fost puse la oblâncul șei. Apoi a prins animalul de căpăstru și a pornit la drum într-o direcție opusă taberei.

— Ah! Nu mă conduci la tabără? a spus cercetașul ca și cum s-ar fi mirat.

— Nu mă voi reîntoarce acolo.

— Aș! L-ai văzut pe colonel? a făcut ironic Cody. N-a trecut multă vreme de când am vorbit cu el despre tine.

— Nu, nu l-am văzut. Însă va avea seara aceasta știri de la mine, a răspuns cu un accent sinistru Evil Spirit.

— Cum așa? a făcut cercetașul fără a încerca să-și ascundă de această dată sincera lui surprindere.

— I-am ucis trei santinele.

— Trei! a exclamat Cody.

— Da, în această seară.

— Dar nu te aflai aici?

— Când ți-am observat felinarul, revenisem de la tabără.

— Spui că ai ucis trei santinele sub ochii camarazilor lor?

— Acesta-i adevărul.

— Și ai putut să scapi?

— Destul! Pot să facă ceva împotriva mea femeile tale în pantaloni albaștri?

Buffalo Bill și-a ținut buzele închise câteva clipe, apoi a exclamat cu un aer de adâncă și timidă admirație:

— Ești cel mai uimitor dintre oameni!

Din nou a trecut o expresie de bucurie au destins trăsăturile lui Evil Spirit. Văzând aceasta, Cody a urmat:

— Vrei să-mi povestești asta?

— Asta se petrece de fiecare dată când mă descotorosesc de aceste dezgustătoare fețe palide, a spus vrăjitorul. Ai uitat, cercetașule, de numeroasele santinele ucise misterios la Fort Vale? Și nu-ți amintești de cei câțiva din cercetașii dispăruți, tocmai când prietenii tăi socoteau că ne presează de aproape și tu erai pe punctul de a ne prinde?

În loc să răspundă, Buffalo Bill a scos un slab și lung fluierat.

— Pe dracul! a exclamat el. Ba da, îmi amintesc perfect. Mai multe santinele și-au pierdut viața în ultima vreme, ca și câțiva cercetași. Totuși,

cine i-a suprimat?

Pupilele nebunului ardeau de orgoliu și de ură.

— Eu, a spus el îndreptându-se pe întreaga lui înălțime. Disprețuiesc rasa voastră. Îi voi suprima unul câte unul pe frații tăi și preria se va reîntoarce la vechii săi stăpâni. Dacă astăzi aș fi fost pe stânci, îndrăznețul călăreț care i-a sfidat pe comanși și-ar fi plătit îndrăzneala cu viața. Aceasta-i cauza pentru care noi am fost bătuți. El a dezvăluit proiectele noastre soldaților.

Metisul a reluat cu ură și violență:

— Cine era cesta? a strigat el.

Răspunsul lui Buffalo Bill a răsunat sec ca o detunătură de pușcă:

— Eu!

Nebunul a tresărit. Lumina răutăcioasă ce-i ardea în ochi a făcut loc unei priviri de admirație.

— Eram sigur că tu, a făcut el cu un aer aproape prietenos. Mi s-a spus că acel călăreț era șeful Plete Lungi. Dar părăsind acel loc și plecând departe de acolo, eu n-am crezut.

— De ce îi urăști atât de sălbatic pe soldați?

Nebunul s-a oprit. Părea să-l fi reapucat întreaga lui furie.

Buffalo Bill i-a susținut privirea fără să-l slăbească. Ochii lor au părut o clipă împlântați unul într-altul, însă se afla ceva în acei ai cercetașului, care l-a obligat pe uriaș să-i aplece pe ai săi.

— Am părerile mele, a spus el aproape cu blândețe. Albii încearcă să ne cotopească țara noastră. Am jurat să mă războiesc cu ei până în ziua când voi porni pe calea fericitelor și veșnicelor teritorii de vânătoare.

Cu acestea, el a repornit la drum și călătoria a continuat într-o tăcere totală și dintr-o parte și din alta.

S-a făcut ziua și Buffalo Bill a remarcat grija pe care învingătorul o avea ca să nu lase urme după el.

Speranța de a fi găsit de camarazii lui l-a părăsit totuși dintr-odată.

Având toată șiretenia rasei sale, Evil Spirit nu pășea decât pe părțile pietroase ale drumului și obliga calul cercetașului să facă același lucru.

Se oprea adesea, și Buffalo Bill, care s-a întrebat mai întâi pentru ce, a înțeles repede motivul acestor halte.

De brâu uriașului era prinsă o mare piele de urs și de fiecare dată când terenul nu se potrivea cu tactica pe care noi am indicat-o, el târa pielea pe pământ ca să șteargă urmele pașilor. Apăsa chiar cu picioarele labelor rămase la blană, atât de bine încât propriile amprente se asemănau cu cele a unui mare urs cenușiu.

De asemenea, el se întorcea din drum sau mergea cu spatele. Pe scurt, Buffalo Bill vedea că avea de a face cu unul din cei mai vicleni dușmani pe care-i întâlnise vreodată.

Drumul lor era atât de bine prelucrat și denaturat, încât cercetașul cel mai dibaci trebuia să se înșele numaidecât aici.

— Acesta-i un adversar dur, nu-i de negat, a murmurat Cody pentru sine. Însă după toate, poate că este prea complicat. Să sperăm. Căci dacă nu mi se vine în ajutor, nu mă voi elibera eu singur.

CAP. IX

ÎN PEȘTERA NEBUNULUI

Întrucât orele se scurgeau, admirația lui Buffalo Bill pentru „ucigașul soldaților” făcea loc unei enervări din ce în ce mai vii.

Trecuseră două ceasuri de când îl ardea soarele și uriașul nu se oprea, mergând ca și cum ar fi avut arcuri de oțel, fără a părea să simtă nevoia de odihnă sau de hrană.

— Spune-mi totuși, amice, a exclamat în cele din urmă cercetașul. Am cu mine o tolă plină cu provizii. Dacă ne-am opri ca să mâncăm ceva?

Indianul și-a continuat drumul fără a-și întoarce capul.

— Nu aici, a murmurat el. Așteaptă!

Buffalo Bill și-a spus că era mai bine să îndure cu dârzenie foamea decât să-l înfurie pe dement prin proteste, cu atât mai mult cu cât avea sentimentul că puțin câte puțin câștiga prietenia gigantului.

N-a durat mult și au ajuns la un loc al canionului unde această strâmtoare avea un perete ce se apleca brusc. La câteva sute de picioare dedesubtul acestei cornișe se arunca un torent zgomotos, ce se auzea chiar înainte de a-l vedea.

Aruncând pielea ursului pe pământ, vânătorul i-a poruncit cercetașului să coboare de pe cal și să-și tragă pe picioare labele blănii, care erau dispuse în așa fel, încât puteau servi ca mocasini.

Buffalo Bill a executat și l-a privit cu un ochi surprins pe Evil Spirit, care a acoperit capul calului său cu o cârpă.

— Ce dracul mai uneltește? s-a întrebat el.

Nu i-a rămas mult timp de îndoială.

Metisul a luat calul de căpăstru și l-a condus spre râpa unde mugea torentul.

Orbit, animalul l-a urmat cu supunere.

Printr-o subită intuiție a adevărului, Buffalo Bill a strigat cu indignare:

— Cerule! N-ai să faci barbaria de a ucide această ființă nevinovată, care nu poate nici să vorbească pentru a se apăra. Ești mai rău decât o brută!

Ar fi fost mai bine să se adreseze unei statui de piatră.

Nebunul nu s-a sinchisit defel de intervenția sa, a antrenat inconștientul animal până la marginea extremă a muchii. Acolo el s-a înclinat brusc și cu un nechezat de agonie, asemănător unui strigăt omenesc, nefericitul animal a plonjat în prăpastie, în timp ce de pe buzele vrăjitorului a scăpat un râs batjocoritor.

— Acum, a făcut el de îndată ce calul a dispărut în torent, nu ne mai temem să fim urmăriți, chiar dacă animalul tău a lăsat niște călcături după el.

Buffalo Bill era scos din fire. Totuși, printr-un efort supraomenesc a reușit să-și păstreze sângele rece.

— Într-adevăr, precauția este bună din punctul tău de vedere.

— Iată, te-am separat pentru totdeauna de prietenii tăi.

— Prevederea ta este remarcabilă.

— De-acum înainte trebuie să mergi pe jos ca și mine.

— Până în satul indian?... Însă este la dracul, pe acolo prin munți!

— Nu, nu mergem acolo.

— Atunci unde mergem?

— În grota mea, căci viețuiesc ca și un animal sălbatic.

— Este departe aceasta?

— Nu prea departe. Dar ce faci acolo?

— Vezi bine că mă țin rău pe picioare. Pielea ta de urs mă împiedică mult ca să înaintez. Trebuie să-mi țin picioarele în ea?

— Da, amprentele cizmelor tale ar fi de ajuns să pună fețele palide pe urma noastră.

Buffalo Bill a încetat să mai discute.

La ce bun să încerce să-l facă să înțeleagă ceva pe un nebun atât de logic în șiretlicurile sale?

— Foarte bine, bătrâne! Pornește marșul.

Ajuns la capătul unui lanț de coline, Evil Spirit s-a oprit și i-a spus lui Buffalo Bill să-și scoată picioarele din labele pielii de urs. Apoi i-a arătat panta foarte înclinată a colinei.

— Vom coborî pe acolo, a spus el. De această dată nici un călăreț nu va putea să urmeze un drum atât de periculos.

— Într-adevăr, căci și unui pedestru i-ar fi foarte greu să urmeze un drum atât de periculos.

Nebunul s-a avântat pe panta abruptă urmat de Buffalo Bill. Au coborât încet în jos spre vale și în cele din urmă au ajuns la un mic canion ce domina împrejurimile până la un sfert de milă.

Era tapisat alene de o iarbă frumoasă și împodobit cu un bazin de apă adâncă și limpede, evident alimentat de un izvor.

Pe gazon păștea un cal și la vederea celor doi oameni a nechezat voios.

Buffalo Bill și-a recunoscut propriul cal, care fusese luat de către Evil Spirit atunci la prima lor întâlnire.

— Te-a și recunoscut, a spus indianul cu o privire de admirație pentru splendidul animal.

— M-am temut să nu fi murit pe drum, a spus cercetașul.

— Nu, era istovit. L-am părăsit, apoi m-am întors să-l caut. Vai! Va avea o

viață dură, însă cred că va fi mai puțin decât a ta.

Și cu mâna a indicat o peșteră cu o deschizătură îngustă, în faleza ce domina valea.

— Iată bârlogul meu, a explicat el. Vei rămâne aici până voi fixa momentul ce te va duce la moarte.

Această afirmație n-a părut să-l afecteze prea mult pe Cody, care admira peisajul pitoresc ce se desfășura sub ochii lui.

El nu era un om care să dispere. Trăise întotdeauna în mijlocul primejdiilor zilnice și viața sa, se poate spune, era pusă în joc în toate acțiunile sale.

Totuși, când și-a aruncat privirea în jur, a remarcat că îi era aproape imposibil cuiva să intre în canion dacă nu cunoștea singura lui deschidere și și-a dat seama că șansele de a fi descoperit de prietenii săi erau cu totul zadarnice și că întreg curajul său și toată ingeniozitatea nu-i erau poate îndestulătoare ca să reușească să evadeze.

— La urma urmei, cum spune proverbul, atât cât te afli în viață, există o speranță, a conchis el, urmându-l pe uriașul vrăjitor, care se îndrepta spre grotă.

Intrarea era aproape în întregime mascată de o perdea de măracini. Totuși pătrundea destulă lumină pentru ca cercetașul să poată vedea dispunerea locului.

Era chiar un bârlog, cum spusese Evil Spirit. Adâncă de vreo treizeci de picioare, caverna putea să aibă vreo zece în partea cea mai lată.

În fund era un vraf de piei de bizon și mai multe pături.

Lângă intrare se vedea o vatră naturală cu pietre pentru bușteni, a cărei deschidere forma un fel de șemineu grosolan.

O cafetieră, o tigaie, o cratiță, un pahar de cositor, o farfurie din același metal, un cuțit și o furculiță formau serviciul de masă.

Un buștean scobit plasat pe niște bolovani servea de bufet.

Fără a fi confortabil, acest interior demonstra că proprietarul său avea gusturi mai rafinate decât ale celei mai mari părți a indienilor.

O pereche de muschete ingenios aranjate în fundul grotei forma un fel de mașină infernală. Niște lasouri legate de trăgaci erau întinse și treceau printr-o gaură, în așa fel încât un străin neștiutor de existența acestei capcane ar fi fost ucis în mod fatal atunci când intra.

În rest, cadavrul unui lup ce zăcea la intrarea în peșteră. Animalul, totuși bănuitor de felul său, declanșase una din muschetele încărcate cu alicie în momentul când, atras de carnea de cerb aflată în interior, încercase s-o ia.

Niște urme de pete însângerate arătau că mai multe alte fiare fuseseră rănite într-o încercare asemănătoare.

În timp ce nebunul își dezarma mașina lui de război, cercetașul examina

fără răgaz grota și împrejurimile.

Ceea ce i-a atras în mod deosebit atenția a fost un rând de morminte sub pini.

Erau cinci, toate acoperite cu podoabe ciudate, care dezvăluiau o istorie stranie.

Pe unul se afla o carabină de călăreț, pe altul o sabie de soldat, pe alte două niște muschete, și pe al cincilea, un bowie-knife înfipt într-un sombrero mare de cercetaș.

Nebunul depusese armele victimelor ca trofee pe mormintele lor.

Cu toate acestea, nu purta asupra lui decât două revolve și un cuțit impunător, deși caverna abunda de arme și centuri de cercetași și soldați.

— Iată refugiul meu și te voi ține aici prizonier multă vreme, Plete Lungi, a spus Evil Spirit. Nu-ți va fi rău aici. Nu-i luxos ca o locuință a unei fețe palide, însă îndeajuns pentru un om care îi urăște pe albi ca mine.

Vorbind mereu, el a mers să caute un piron de fier și un lanț greu.

Cercetașul a remarcat că un alt lanț era ținut în peretele stâncos.

Evil Spirit le-a legat unul de altul cu ajutorul unui lacăt solid.

Apoi, dezlegând mâinile lui Buffalo Bill, i-a trecut la încheietura palmelor o pereche de cătușe unite printr-un lănișor lung de mai multe picioare.

În sfârșit, i-a înconjurat o gleznă cu un belciug de fier, pe care l-a fixat la capătul unui lanț mare, ceea ce-i permitea cercetașului să se miște într-o rază de treizeci de picioare, în partea interioară și în cea exterioară a peșterii.

— Nu te vei mai salva de data asta, a făcut nebunul cu un rânjet respingător. Și acum vom mânca câte ceva.

— Fără îndoială, asta nu-i de refuzat, a suspinat Cody. Și dacă vrei să-mi dai păturile, va fi totul în regulă. Într-adevăr, văd că ai avut grijă să aduci aici cele două pachete ale mele, chiar și echipamentul meu. Vom fi între noi, amice, și voi găti.

Cele spuse, cu un aer de băiat bun, au avut darul să-i placă gigantului.

El a aruncat rulourile de pături ale lui Buffalo Bill, i-a dat proviziile și a umplut o găleată de cositor cu apă.

Buffalo Bill era înfometat și i-a făcut onoare prânzului pe care și l-a preparat, în ciuda groaznicei sale situații.

Principalul era să-și refacă forțele. După care se va vedea!

În ce-l privește pe Evil Spirit, el își devora cu lăcomie partea sa, pe care părea să o aprecieze mult.

Văzându-l în bună dispoziție, cercetașul a scos două pipe de tutun din desagă și i-a oferit ceva de fumat.

A acceptat bucuros, și după ce a savurat o pipă, a mers să se culce pe culcușul său în fundul grotii și a căzut într-un somn adânc.

Buffalo Bill a rămas multă vreme așezat, pierdut în gânduri. Se gândea să

nu-și desfășoare păturile decât la căderea nopții, când se va culca.

Noaptea a trecut liniștită. În zori, nebunul s-a întors cu apă, pentru ca prizonierul să pregătească dejunul.

Apoi a luat dintr-un colț un alt vas și a mers să-l umple și pe acesta la fântână.

— Vei avea apă pentru mai multe zile. Păstrează-o, căci eu plec.

— Unde?

— Să mă întâlnesc cu comanșii în retragere, unde s-au refugiat după luptă.

— Foarte bine. În timpul absenței tale voi supraveghea casa.

— De această dată nu poți să evadezi.

— Nici nu vreau asta. Voi viețui aici cu tine.

Evil Spirit a zâmbit, bucuros de această supunere a captivului și după ce s-a asigurat că acesta era bine înlănțuit, a părăsit grota fără a adăuga un cuvânt. Buffalo Bill, prins în fiare. A rămas singur în peșteră!

CAP. X

REAPARE ARKANSAS JOE

În tabăra coloanei, plecarea lui Buffalo Bill nu provocase decât puține comentarii, atât era de obișnuit să fie văzut mergând în recunoaștere în fiecare clipă. Însă după ce s-au scurs mai multe ore, prietenul său Arkansas Joe a început să se nelineștească de îndelungata lui absență. Buffalo Bill știa că era nevoie de el în tabără și că dintr-o clipă într-alta coloana putea să se pună în marș. Dacă nu se reîntorcea, însemna că niște treburi nu mergeau bine.

După ce a reflectat, Arkansas Joe s-a hotărât să limpezească chestiunea și a luat-o pe urma șefului cercetașilor.

Ar fi fost fericit să aibă ajutorul lui Wild Bill sau a lui Nick Wharton, însă colonelul ordonase celor doi cercetași să supravegheze santinelele postate în jurul taberei și să se asigure prin ronduri repetate că vigilența lor era vie.

Într-adevăr, era de temut că indienii nu se gândeau să se răz bune decât târându-se până la soldații adormiți ca să înjunghie pe vreunul, cum de altfel o și făcuse Evil Spirit.

Urcându-se pe cal, Arkansas a pornit singur.

Putea să fie atunci ora șase dimineața.

Cercetașului nu i-a trebuit mult să ajungă la ceasta înălțimilor și a câmpului recentei bătălii.

Știa bine că se aventura pe un teren primejdios. Însă nu era omul care să dea înapoi din fața îndeplinirii datoriei sale, îndeosebi când era vorba să vină în ajutorul lui Buffalo Bill, șeful și cel mai bun prieten al său.

A ajuns pe drumul din defileul pe care trecuseră indienii în retragere.

Acolo, urma fugarilor ducând departe în munți, se îndepărta de ceea ce el urmărea.

Ochiului experimentat al cercetașului nu i-a trebuit mult ca să descopere că retragerea roșilor încetinise considerabil din nevoia de a-și duce morții și răniții.

El a descoperit numeroase urme ale unui fel de brancarde pe care ei transportau pe cei vătămați și cadavrele.

De asemenea, a observat că amprenteles omenești erau din ce în ce mai numeroase față de călcăturile poneilor, lucru explicabil, dat fiind că jumătate din animale fuseseră ucise sau capturate de albi.

— Într-adevăr, lecția a fost aspră pentru ei, destul de dură ca să și-o amintească, a murmurat Arkansas Joe. Colonelul Kent le-a distrus satul de la un capăt la altul și a obligat tribul să se refugieze în creierii munților. Cred că

guvernul va fi satisfăcut de rezultatul acestei expediții, a cărei reușite se datorează în mare parte lui Buffalo Bill. Însă lui, bietului băiat, ce i sa întâmplat? Vai! Nu mă voi lăsa până nu-l voi regăsi, mort sau viu.

În cele din urmă Arkansas Joe s-a oprit ca să dejuneze.

A găsit o iarbă bună pentru cal și apă în apropiere, și legându-și animalul, s-a așezat și a mâncat pe săturate un prânz rece, căci nu voia să facă un foc.

Ca și prima, și această pauză a fost scurtă, el neprelungindu-și halta mai mult de jumătate de oră.

Întremat, a reluat căutarea urmelor lăsate de calul potcovit al prietenului său. Le-a găsit repede și a văzut că ele nu urmau drumul, ci o coteau spre un lanț de coline situat la stânga.

— Iată ce ciudățenie, a murmurat el. Trebuie ca Buffalo Bill să fi urmat vreo pistă, ștersă acum. Este adevărat că dacă era un indian ce călărea un ponei, acesta nu putea lăsa amprente atât de clare ca cele de potcoave ale lui Buffalo Bill. Să înaintăm și vom vedea în curând!

Arkansas Joe s-a urcat din nou pe cal și a luat-o de-a lungul lanțului de coline, timp de vreo oră.

Urma nu era mereu vizibilă pe pământul pietros, însă instinctul de bun copoi nu-l lăsa să se abată din drum.

Într-un loc el s-a angajat într-o pădure deasă și ieșind din această acoperire, Arkansas Joe a văzut dincolo de o vale un lanț de coline mai mari decât cele unde se refugiaseră indienii.

Din când în când se apleca spre partea opusă și cercetașul a putut să observe imensele stânci unde pieile roșii pregătiseră ambuscada, și la câteva mile de acestea, pe soldații din tabără.

În direcția aceea, la câteva zile de marș se găsea Fort Vale, locul de plecare a expediției. Arkansas Joe a distins perfect înălțimile pe culmea cărora erau cocoțat postul militar.

Cercetașul se simțea total izolat. El își dădea seama că în fiecare clipă putea să se năpustească asupra lui o ceată de cercetași indieni, însă cât de primejdios putea fi de moment ce era vorba de a-l regăsi pe Buffalo Bill?

A mers întruna până ce umbra copacilor a început să sporească sub înclinarea soarelui la orizont.

În neputința în care era acum, de a se reîntoarce în tabără înainte de a se înnopta, se gândea cu îngrijorare la tovarășii săi. Ei bine! Îi va întâlni poate pe câte unii în cursul cercetării sale și atunci ar fi eventual mai mulți porniți în ajutorul lui Buffalo Bill!

Deodată a văzut în fața lui printre copaci o luminozitate.

Pista se îndrepta într-acolo.

Din cauza naturii solului, mai sfărâmicios și mai moale, călcăturile erau mai vizibile.

Arkansas Joe le-a observat fără greutate și a ajuns până la bordura unei prăpastii.

Vuietul ce pornea din fundul adânc al acesteia l-a făcut să înțeleagă că pe acolo se rostogolea un torent.

S-a oprit la douăzeci de pași de margine, a descălecat și s-a apropiat pe jos.

Torentul spumegător era mărginit de un perete vertical de vreo două sute de metri.

Însă ceea ce l-a băgat în sperieți pe cercetaș nu a fost acest spectacol, ci faptul că urmele de copite potcovite se opreau chiar aici pe stâncă.

Nu exista nici o îndoială, nici o eroare posibilă.

Arkansas Joe sosise la capătul urmei lui Buffalo Bill.

A rămas năucit, uluit, doborât de groaznica sa descoperire.

Nu venise deci până aici decât să descopere moartea șefului său?

În sfârșit, și-a alungat dureroasa lui apatie, și printr-o bruscă revenire a energiei, s-a întors la treaba sa.

În fața lui avea încă o oră de ziuă. Era destul pentru a descoperi adevărul în întregimea lui.

Joe și-a condus calul pe un teren cu iarbă, unde putea să pască, i-a luat șaua ca să-l lase să se odihnească mai bine, căci intenționa să se întoarcă la tabără în aceeași noapte chiar, și să revină la marginea prăpastiei ca să examineze cu de-amănuntul urmele.

Erau bine imprimate de potcoavele calului și terminându-se acolo, era de crezut că Cody se rostogolise în abis.

Muchea știrbită a stâncii arăta locul precis unde calul își pierduse sprijinul și încercase zadarnic să se oprească.

Arkansas Joe s-a aplecat peste hău, căruia i-a examinat adâncimea cu toată privirea încordată.

N-a văzut nimic.

Fără îndoială, calul căzuse în torent și fusese luat de apele furioase.

Însă era sigur că împreună cu el căzuse și călărețul?

Dacă da, soarta lui nu era îndoielnică.

Arkansas Joe voia să se convingă că șeful său nu era în șa în momentul acela.

Însă atunci cum se explica căderea animalului?

Dacă nu-l împinsese înainte călărețul, instinctul său nu l-ar fi avertizat că nu avea teren sub picioare.

Urma nu indica nici un fel de ezitare din partea sa. Bietul animal mersese drept la moarte.

Joe a sfârșit prin a se întreba dacă Buffalo Bill nu adormise continuând să-și tot mâne mașinal calul.

Explicația era convingătoare și problema nu părea să-și găsească altă

rezolvare.

Chiar și calul, obosit și simțind că stăpânul său de pe el fusese poate cuprins de o oarecare somnolență, a ajuns fără să-și dea seama în puhoi.

Arkansas Joe s-a întors din drum și a studiat iarăși solul și a constatat că animalul se îndrepta către faleză fără vreun motiv aparent.

Cercetașul și-a continuat investigația și n-a găsit o explicație convingătoare la această mișcare a animalului.

I-a mai rămas o speranță slabă, aceea că Buffalo Bill putuse să scape din catastrofă. Așa că s-a întors la marginea muchiei, în căutarea urmelor de om.

N-a observat nimic. A pierdut un oarecare timp cu această treabă și întrucât soarele se lăsa la orizont, s-a hotărât să se reîntoarcă în tabără pentru a se întâlni cu Wild Bill, Nick Wharton și alți cercetași, ca să reia cercetările pe o scară mai largă.

S-a apropiat de locul unde-și lăsase calul, când fâșâitul mai multor săgeți și bubuitura unei puști l-au făcut să tresară.

Două săgeți au fost bine țintite.

Una i-a lovit paftaua centurii și s-a rupt în două. Cealaltă, cureaua puștii pe care o pusese la umăr mai adineauri, înainte de a o fi atârnat de șa când își părăsise calul.

Această ultimă săgeată a sfâșiat pielea și i-a pătruns în vestonul de vânătoare și în cămașă.

Vârful zimțat l-a rănit ușor, însă s-a oprit întâlnind osul, pe care nu l-a străpuns.

Cât privește glonțul, acesta a trecut prin sombrero dintr-o parte într-alta.

Ca toți cercetașii demni de această denumire, Arkansas Joe era un om de inițiativă și acțiune.

El a înțeles într-o clipă că avea de-a face cu cel puțin trei dușmani și că aceștia dețineau toate avantajele.

Trăseseră împreună și așteptau să constate rezultatul descărcării înainte de a reîncepe.

El nu avea nici o acoperire, nici un fel adăpost pe o zonă de douăzeci de metri.

Arkansas Joe nu avuse nici măcar timp să arunce o privire în jurul lui, ca să încerce să-i descopere pe agresori. Trebuia să-i înșele fără a pierde o clipă.

Cercetașul s-a lăsat să cadă pe pământ ca un butuc. S-a zbătut câteva secunde, aparent în prada spasmelor de agonie și a sfârșit prin a rămâne nemișcat, la fel de inert ca și un mort.

Însă în timpul acestui simulacru executat cu dibăcie, el a reușit să-și scoată revolverul și l-a îndreptat spre locul de unde plecaseră proiectilele.

Și concentrându-și toate forțele musculare, ca un tigru gata să sară, a așteptat cu răbdare momentul pedepsirii celor ce-l atacaseră atât de

mişeleşte.

CAP. XI

ARKANSAS JOE FACE PE MORTUL

Abia fusese doborât Arkansas Joe, că s-au auzit trei urlete de triumf.

El a recunoscut strigătul de război al comanșilor și s-a bucurat la gândul că dușmanii săi nu erau decât trei.

Zăcea fără să se miște, cu revolverul ascuns sub braț, cu mânerul strâns în mână.

Pleoapele aproape închise lăsau totuși o deschidere îngustă ca să poată vedea tot ce se petrecea.

Actor dibaci, Arkansas Joe imita destul de perfect rigiditatea unui cadavru, de care nimeni nu putea presupune că era încă în viață.

Amenințarea primejdiei îi inspirase din fericire această șmecherie, la care nu recursese încă niciodată.

N-a avut mult de așteptat. De el s-au apropiat cu pași mari trei siluete omenești. Era un șef și doi tineri războinici, toți trei în mari ținute de război.

Șeful era înarmat cu o pușcă, iar cei doi curajoși, cu arcuri și săgeți.

Pe măsură ce se apropiau, Arkansas Joe le distingea tot mai bine profilul la ultimele raze ale soarelui ce apunea.

Mergeau cu îndrăzneală, destul de departe de a mirosi vreo înșelătorie, convinși că-și uciseră prada și că nu le rămânea decât să-i jupoaie scalpul.

Însă de această dată viclenia indienilor era depășită de șiretenia albului.

Arkansas Joe făcea destul de bine pe mortul, însă când cei trei indieni nu erau mai mult de douăsprezece picioare de el, aceștia au surprins o ușoară tresărire a brațului său drept.

S-au oprit scurt, uluiți.

Apoi mâinile lor s-au dus la cingători ca să-și scoată tomahawkurile și să-și încheie treaba lor sângeroasă.

Însă de-acum era prea târziu. Arkansas Joe și-a strâns revolverul și fără măcar să se ostenească să se ridice, l-a descărcat de trei ori asupra dușmanilor săi, și atât de rapid, încât detunăturile nu s-a transformat, ca să spunem așa, decât într-una singură.

Înainte ca vreun comanș să poată schița un gest de apărare, soarta lor le era rezolvată, a tuturor celor trei.

De această dată a venit rândul cercetașului să-și cânte victoria.

S-a ridicat dintr-un salt, cu un strigăt de triumf și a alergat la indieni ca să se asigure că erau morți de-a binele și nu vor încerca să-i plătească cu vârf și îndesat.

Îndoelile i s-au risipit repede.

Comanșii fuseseră uciși pe loc.

Arkansas Joe a constatat în același timp că purtau costumele lor de gală.

— Erau însărcinați cu o misiune specială, presupun, a murmurat cercetașul. Mă întreb în ce putea consta aceasta. Șeful are aspectul unui personaj important, poate că este chiar Mână Ucigătoare.

Voi face bine să explorez împrejurimile. Ar putea fi și alții ascunși pe undeva.

Spus și făcut, și dacă cercetașul n-a întâlnit un nou dușman, cel puțin a descoperit patru ponei indieni parcați nu departe de locul unde era legat calul său.

A observat că aceste animale, erau și ele împopoțonate într-un mod pompos.

O clipă s-a întrebat unde putea fi cel de-al patrulea călăreț. Apoi a observat că scările celui de al patrulea ponei erau scoase și prinse sub șa și a tras concluzia că cel de al patrulea cal era unul de povară, destinat fără îndoială să ia pe cineva la drum.

— Calea lor trecea în lungul crestei. Ei mi-au observat calul și au căutat să mă surprindă, și-a spus Arkansas Joe.

— Dar să vedem! Dacă din întâmplare știau ce s-a întâmplat cu Buffalo Bill și dacă nu-l căutau chiar pe el? Nu știu ce presimțire secretă îmi spune că el nu este mort. Nu cumva a căzut din nou în puterea nebunului? Pe cuvântul meu! Ar fi mai bine să mă reîntorc în tabără cu acești ponei și cu toată această captură și să revin aici cu camarazii mei.

La lumina palidă a apusului, cercetașul s-a grăbit să înghită ceva. Apoi a adunat armele învinșilor, i-a legat împreună pe cei patru ponei și s-a grăbit să pornească la drum.

L-a surprins noaptea. Însă era obișnuit să călătorească pe întuneric și a galopat fără a se teme că se va rătăci.

Trecuse de miezul nopții când a ajuns la marginea taberei.

— Oprește! i-a strigat cu asprime cineva. Mâinile sus!

— Ei, Wild Bill, după cum văd, faci bine de gardă, i-a răspuns Joe.

O clipă după aceea era împreună cu prietenii săi și le-a povestit emoționantele întâmplări din expediția sa.

Știrea s-a răspândit în tabără și a produs aici o vie agitație.

Toți cercetașii și-au oferit concursul ca să meargă în căutarea șefului.

Astfel că în zori Arkansas Joe se găsea în fruntea unui grup de treizeci de cercetași, printre care se numărau doi dintre cei mai buni prieteni ai lui Buffalo Bill, pe Wild Bill și Nick Wharton.

Curajoșii cercetași erau hotărâți să lămurească cu orice preț misterul ce plana asupra dispariției șefului lor iubit și să-i vină în ajutor, dacă mai era

timp.

Însă precauțiile luate de vrăjitorul comanșilor pentru descoperirea albului făcea zadarnice eforturile lor.

Ei au folosit toată ziua pentru investigații pline de râvnă, fără a izbuti să descopere peștera unde Buffalo Bill, înlănțuit, aștepta momentul supunerii la caznele cărora era sortit.

CAP. XII

ELIBERAREA

Cu moartea în suflet, Wild Bill și Arkansas Joe au ordonat tovarășilor lor să suspende provizoriu cercetările.

A venit seara.

Ei răscoliseră toată regiunea.

Trebuia deci de crezut că Cody, după ce scăpase odată de la moarte, avea s-o sfârșească prin a fi victima cutezanței sale!

Tăcuți și triști, cercetașii au aprins câteva focuri și și-au stabilit tabăra.

Conștient de primejdia la care era expus detașamentul său, Arkansas Joe a postat santinele, recomandându-le cea mai ascutită vigilență.

Tabăra nu era instalată decât de o jumătate de oră, când una din santinele a venit în fugă și a raportat că de la postul său de observare văzuse venind o ceată de indieni, ce se apropia.

Aprecia că venea drept spre tabără.

Wild Bill și Arkansas Joe au pus și alte santinele și s-au grăbit în direcția indicată.

Ajunși la un mamelon, au privit cu prudență spre celălalt versant și au observat într-adevăr un grup de doisprezece piei roșii înaintând către ei.

Erau mai departe de o milă. Însă privirea pătrunzătoare a cercetașului a descoperit că în mijlocul grupului se afla pe cal un alb legat.

Evident că pieile roșii aveau un prizonier.

Cei doi cercetași se priveau cu respirația tăiată.

Erau destul emoționați de bucuria ce le-o producea această descoperire, făcută în clipa când nu mai sperau deloc, încât o clipă n-au mai putut scoate o vorbă.

— Acesta trebuie să fie Cody, a făcut în sfârșit Arkansas Joe.

— Într-adevăr, așa pare a fi, a fost de acord Wild Bill.

— Și pieile roșii vin drept spre noi, fără să bănuiască cât lumea de prezența noastră.

— Da, putem să-i atacăm și să ne eliberăm șeful, înainte ca ei să-și dea seama.

— Merg în șir indian și nu sunt nici precedați de vreun cercetaș. Șeful lor nu trebuie să fie în toate mințile.

Arkansas Joe a reflectat o clipă și a exclamat:

— Acum înțeleg totul. Buffalo Bill a fost prizonier și ținut bine ascuns în vreun loc. Cei trei războinici pe care i-am ucis aveau misiunea să-l caute

pentru a-l conduce la stâlpul de tortură. Iată de ce se aflau patru ponei. Nevăzând grupul reîntorcându-se, au trimis un altul.

— Ce noroc de nesperat! Am fi putut să-l căutăm timp de o lună fără să-l găsim și iată că ni-l aduc ei înșiși!

— Ai reușit, prietene, a spus Wild Bill. Dar să încetăm cu vorbăria. Să pregătim repede o ambuscadă.

Cei doi cercetași și-au adunat camarazii și curând totul a fost gata pentru a-i primi pe indieni. Au fost stinse focurile făcute din curpeni uscați, care din fericire nu răspândiseră decât puțin fum, în timp ce flăcările nu putuseră fi văzute de pieile roșii, deoarece îi împiedicau undulațiile terenului.

Solul era acoperit cu mărăciniș, cercetașii ascunzându-se cu ușurință pe înălțimea pe care avea să treacă ceata.

Așteptau încordați, reținându-și respirația.

Comanșii înaintau printr-un mers iute.

Evident, doreau să ajungă la tribul lor înainte de a se înnopta.

Curând au fost la o bătaie potrivită de pușcă. Însă din rândurile cercetașilor n-a pornit încă nici o împușcătură.

Wild Bill a spus că victoria trebuia să fie hotărâtoare și totală de la prima împușcătură, că se cerea să fie exterminați toți indienii dintr-o singură rafală, fără ca viața lui Buffalo Bill să fie peste măsură de primejduită.

Era suficient ca un supraviețuitor să-i aplice prizonierului o lovitură mortală de tomahawk!

De aceea Wild Bill, sprijinit de Arkansas Joe recomandase camarazilor săi să aștepte ca distanța să fie foarte redusă înainte de a se trage.

Rezultatul tacticii sale a fost acel așteptat.

Pielele roșii cădeau orbește în cursă. N-au observat primejdia decât când au auzit dubla detunătură de carabine a lui Wild Bill și Arkansas Joe. La acest semnal, ceilalți cercetași au tras la rândul lor, și comanșii s-au rostogolit cu toții din șei.

Fiecare trăgător ochise un om și întrucât indienii erau puțini la număr, cea mai mare parte au primit mai multe gloanțe.

Nici unul din ei n-a scăpat de această salvă îngrozitoare și au fost uciși cu toții pe loc, cu excepția a doi. Unul din aceștia era desigur războinicul ce călărea alături de Buffalo Bill și conducea calul printr-un lasou.

Îl lovise în piept un glonț, fără a-l răni mortal. S-a clătinat în șa, apoi și-a reluat poziția, și iute ca fulgerul s-a întors spre captiv, apucându-și un cuțit de scalpăt trecut pe sub brâu.

Lama a strălucit la raza reflectată de vaga lumină rămasă încă pe cerul apusului. Însă înainte de a-l lovi pe regele frontierei, au izbucnit trei împușcături și indianul a căzut cu craniul zdrobit.

Arkansas Joe, Wild Bill și Nick Wharton au surprins gestul amenințător al

războinicului și au salvat o dată în plus, toți trei împreună, viața șefului lor.

În același timp, un alt cercetaș a lichidat cu un glonț bine țintit pe ultimul indian încă în viață.

Victoria era completă și ceata total nimicită.

Wild Bill a alergat la Buffalo Bill și i-a tăiat legăturile ce-l rețineau pe șa. Legat cum era, distinsul cercetaș era incapabil să întindă puternica lui mână prietenilor săi.

Cercetașii l-au felicitat călduros și se felicitau între ei de norocul care le-a permis să-l elibereze. Și l-au condus în tabăra lor.

S-au reaprins focurile și s-a făcut onoarea mesei întrerupte de sosirea bandei de indieni. Apoi Cody a fost rugat imediat să-și povestească aventurile.

Fără să se mai lase îmboldit. Și cu bunăvoința ce o puneă în toate, Buffalo Bill a explicat cum Evil Spirit îl capturase din nou și-l închisese în bârlogul său misterios.

El rămăsese acolo multe ore în prada celor mai întunecate gânduri, fiind gata să se lase să moară de foame ca să scape de torturi.

Se mira că prietenii săi întârziău să-i vină în ajutor. Însă din povestirea pe care a prezentat-o la rândul său Joe, el a văzut că se făcuse tot ce se putuse face.

— Nu-mi pare rău decât de un lucru, acela că nebunul n-a făcut parte din cel de-al doilea detașament, a încheiat Cody. Acesta-i cel mai primejdios ticălos din trib, după cum mi-a și spus-o Norul Roșu. Patrulele indiene trebuie să furnice prin regiune. Să stăm aici toată noaptea, și mâine dimineață să efectuăm o mică operație de recunoaștere, înainte de a ne întâlni cu colonelul.

CAP. XIII

GOANA PENTRU VIAȚA

Ce se petrecea cu vrăjitorul comanșilor?

Stăpânit de ură, el se străduia să-i adune pe pieile roșii după îngrozitorul lor dezastru și să-i asmută spre o nouă confruntare cu albi.

Sarcina nu era ușoară. La amintirea masacrului produs în rândurile lor de artilerie, ca să nu spunem de rafalele ucigătoare de pușcă ale cercetașilor și soldaților, comanșii se simțeau puțin înclinați să se întoarcă la luptă.

Însă Evil Spirit avea asupra lor o asemenea influență, încât jumătate dintre ei sperând în victorie datorită vrăjitoriilor sale și jumătate amenințați de mânia marelui Manitou, au sfârșit prin a ceda dorinței sale.

Marele sfat, în cursul căruia Evil Spirit și-a impus vederile sale, abia se încheiase, când doi cercetași au semnalat pieilor roșii vecinătatea grupului de cercetași condus de Arkansas Joe și Wild Bill.

Aflând de nimicirea totală a cetei plecată cu însărcinarea de a-l aduce escortat pe Buffalo Bill din cavernă, roșii au slobozit urlete de mânie. Și ațâțați de imboldurile specialistului într-ale medicinei, s-au hotărât să se răzbune pe cercetași, în așteptarea unor represalii mai răsunătoare împotriva soldaților.

Ca urmare, la câteva ore după ce s-a făcut ziua, când Buffalo Bill și camarazii săi se pregăteau să facă recunoașterea, ei au văzut o formație de aproape de trei sute de indieni care înaintau spre creastă ca să-i atace.

Din fericire, santinelele vigilente i-au prevenit la timp.

Nu putea fi vorba de a ține piept unei hoarde atât de numeroase cu acest pumn de oameni.

Singurul lucru de făcut era de a căuta salvarea prin fugă și dacă ai lor cai oboseau din cauza goanei, să caute o poziție favorabilă unde să se retragă și să aștepte acolo ajutoare.

Înșeuarea cailor, încălecarea și îndepărtarea în goana mare a fost o treabă de o clipă. Când detașamentul a ajuns pe coama unei coline, Buffalo Bill și-a întors capul și a văzut pieile roșii porniți pe urmele lor.

Observându-le retragerea grăbită, războinicii cu cai mai iuți s-au repezit în urmărirea cercetașilor.

Arkansas Joe, care galopa aproape de șef, i-a spus că coloana soldaților își părăsise tabăra din ajun, ca să pătrundă în ținutul comanșilor și acolo să distrugă mai multe sate mici.

— În acest moment, i-a spus el, se găsesc după toate probabilitățile, la o

distanță de cel puțin cincizeci de mile de noi.

Cercetașii au coborât panta colinelor, au trecut peste nenumărate canioane și au ajuns în cele din urmă pe întinsul câmpiei.

Se succedau mile după mile, fără ca să obosească comanșii aflați pe urma pașilor micului pluton de fugari. În cele din urmă, cercetașii au trebuit să recunoască că vreo câțiva ponei indieni mai iuți câștigau tot mai mult teren.

Câte unii din albi, urcați pe cai minunați, îi depășeau pe ceilalți și ieșeau ușor în afara bății armelor.

Însă nu era vorba de disperare și întrucât trei sau patru dintre cercetași călăreau animale destul de obosite, în ciuda efortului ce li se cerea, rămâneau în urma restului trupei.

Este nevoie de spus că în acest curajos pumn de oameni ai frontierei, nimeni n-ar fi vrut să-și abandoneze camarazii ca să-și salveze propriul scalp?

— Treaba s-a sucit rău, Bill, a spus Arkansas Joe constatând că distanța se micșora din ce în ce mai mult. Va fi nevoie să ne batem. Ne vom lăsa aici pielea, după cum cred. Însă îmi este totuna, vom începe prin a trimite un oarecare număr din această plevușcă în fericitele lor teritorii de vânătoare.

— Privește înaintea ta! a spus Cody arătându-i o masă întunecată în depărtare.

— Tunete! a urlat Joe, a cărui privire ascuțită s-a oprit pe locul indicat. Acea este o redută.

— Bine închisă și probabil goală, a adăugat regele frontierei foarte calm. Știam de existența uneia din aceste redute în această parte a ținutului, cu toate că niciodată n-am avut ocazia s-o vizitez. A fost construită de coloniști, care au părăsit-o după aceea, ca să se stabilească într-o regiune mai puțin primejdioasă. Este ciudat că indienii nu i-au dat foc. Însă noi avem o șansă. Trebuie să ajungem la acest refugiu, mânănd caii până crapă. Odată acolo, vom putea să respingem pieile roșii până ce colonelul va trimite un detașament ca să ne caute.

— La ce distanță este această redută, după părerea ta? a întrebat Arkansas Joe.

— La zece mile bune. Nu ești de aceeași părere?

— Ba da, dar mă îndoiesc că vom putea să ajungem până acolo.

— Trebuie, a spus regele frontierei cu o hotărâre sălbatică. Dacă am avea poneii războinicilor pe care i-ai ucis ieri! Ei ne-ar fi înlocuit cu succes pe cei mai slabi cai ai noștri, care de-acum nu mai pot ajuta la nimic.

În graba lor, cercetașii uitaseră într-adevăr să ia cu ei poneii capturați.

Doar Buffalo Bill sărise pe cel mai iute dintre ei și se plângea mai puțin decât cea mai mare parte dintre tovarășii săi.

El a așteptat restul trupei și i-a indicat locul de retragere, cerând dublarea

eforturilor.

Având de la bun început o hotărâre mai fermă decât ei, cercetașii au simțit că le sporesc speranțele.

Desigur, erau cu toții gata să-și vândă scump viața. Însă, cu atât mai înflăcărați se simțeau acum, în condiții mai avantajoase, când li se oferea această perspectivă. Moralul le-a sporit, și acești oameni obișnuiți să nu se teamă de nimic nu-și pierdeau încrederea în victorie.

Între timp, comanșii se apropiau în așa măsură, încât Buffalo Bill a apreciat că era urgent să le mai încetinească avansul.

Apelând la Wild Bill și la alți doi cercetași cu cai mai iuți, i-a așteptat pe primii asaltatori.

Indienii i-au observat pe cei patru oameni opriți și s-au gândit că era o afacere bună să-i atace cu toată furia.

Însă carabinele cercetașilor au scuipat foc și patru din sălbatici s-au rostogolit la pământ, unde nu s-au mișcat, cu excepția unuia singur care s-a târât îndărăt și a fost luat pe cal de unul din camarazii săi.

Pentru o clipă, elanul urmăririi a fost curmat.

Însă indienii s-au desfășurat și au repornit în galop întins.

— Încă o salvă de pușcă, băieți, și ne vom retrage în goană! a strigat Buffalo Bill ducând arma la umăr.

Era și timpul, căci vreo douăzeci de comanși înarmați cu puști bune au ripostat.

Din fericire, gloanțele lor prost ochite n-au făcut altceva decât să fluiera neplăcut pe la urechile cercetașilor.

A doua salvă a fost tot atât de fatală indienilor ca și prima. Imediat Buffalo Bill a sărit pe cal și i-a dat pinteni.

Tovarășii săi l-au imitat, dar n-au scăpat cu toții de focul inamicului.

Cercetașul ce se găsea aproape de Cody a slobozit un geamăt înăbușit și și-a pierdut echilibrul.

Buffalo Bill s-a oprit cu viteza fulgerului, a sărit de pe cal și l-a ridicat pe bietul băiat în brațe.

Un devotament zadarnic. I-a fost de ajuns o simplă aruncătură de ochi ca să constate că era mort, lovit în inimă.

Cody s-a urcat din nou rapid pe cal și și-a ajuns din urmă tovarășii din câteva salturi puternice.

Totuși, indienii se apropiau în mod periculos, salutând cu strigăte sălbatice de bucurie lovitura mortală asupra cercetașului!

Însă dacă s-au gândit să-i nimerească și pe alții, n-au întârziat să-și recunoască greșeala.

Toți cei trei buni călăreți au luat imediat avans.

În câteva minute ei s-au alăturat detașamentului aflat în goană, în timp ce

se drumul li se apropia de palisada redutei.

Buffalo Bill și Wild Bill, depășindu-și camarazii, alergau ca vântul spre intrarea fortăreței.

Intenția lor era să deschidă poarta, care trebuia să se miște greu în balamale, ca să nu se piardă un minut și să se permită cercetașilor să intre înainte de a fi ajunși de către indieni.

Norocul i-a favorizat mai mult decât sperau.

Ajungând aproape de redută, și-au dat seama că palisada era în bună stare, înaltă și solidă.

Poarta se sucea fără greutate în tâțânile ei de lemn și existau niște stinghii grele ca să fie închisă solid din interior.

Curând, detașamentul a năvălit vijelios în fortificație. Caii erau acum atât de sufocați, încât unii dintre ei s-au prăbușit dinaintea porții.

— Putem rezista aici, a zis Buffalo Bill văzând că comanșii, dezamăgiți, au înconjurat reduta dincolo de bătaia puștii. Și dacă va trebui ca să murim, cel puțin scalpurile noastre îi vor costa scump pe acești ticăloși roșii!

CAP. XIV

SFÂRȘITUL VRĂJITORULUI NEBUN

Cea mai mare parte a comanșilor s-a retras destul de departe ca să țină un sfat într-o împrejurare atât de neplăcută și atât de neprevăzută.

Împrumutând binoclul lui Arkansas Bill, Buffalo Bill l-a îndreptat înspre indieni și l-a observat pe vechiul său dușman, pe vrăjitor, printre șefii pe cale de a începe consfătuirea.

După gesturile pe care le făceau aceste personaje, Buffalo Bill a înțeles că cea mai mare parte dintre ei se opuneau proiectului de a ataca mica întăritură.

Se temeau probabil să nu piardă prea mulți oameni și preferau să aștepte căderea nopții.

Însă Evil Spirit nu împărtășea felul lor de a gândi.

— Dumnezeule mare! a exclamat Buffalo Bill, care îl observa cu o curiozitate ușor de înțeles. El este mai nebun ca niciodată! Priviți! Le vorbește cu atâta violență, încât îi dă spumă la gură. Este evident că vrea să ne atace imediat. Vede roșu înaintea ochilor, asta-i foarte sigur!... Vai! Iată că au adoptat punctul lui de vedere. Saltă și strigă, agitându-și tomahawkurile și nu vor întârzia să se repeadă asupra noastră.

Într-adevăr, autoritatea acestui om este nemaipomenită. Ea merge prin a-i face să înfrunte o moarte sigură.

— Primul meu glonț va fi pentru el, a spus cu înrâncenare Wild Bill.

Într-adevăr, indienii au pornit spre fortificație cu un dispreț față de primejdie, pe care cercetașii încă nu-l cunoscuseră.

Păreau să nu pună nici cel mai mic preț pe viață.

Vrăjitorul îi fanatizase până ce i-a adus la nivelul propriei sale demențe.

Au galopat spre palisadă, și ajunși la vreo douăzeci de metri de intrare, și nereușind să deschidă greaua poartă, au încercat să-i taie legăturile ce o rețineau strâns, cu lovituri de tomahawkuri.

Se impunea ca în acest timp mica garnizoană să nu rămână inactivă.

Focul armelor cu repetiție, bine ochite, doborâseră deja numeroși asaltatori. Însă acest masacu nu părea să aibă alt rezultat decât să îndârjească turbarea supraviețuitorilor.

Nebunul se distingea printre toți prin salturi de panteră și strigăte nearticulate.

Alergând în dreapta și în stânga, el îi îndârjea pe atacatorii săi să răstoarne palisada.

Se trăgea asupra lui fără întrerupere și primise o mulțime de gloanțe, însă viața lui părea să-i fie protejată de un farmec.

Cu toate că era plin de sânge din cap până în picioare, nu-și pierduse nimic din forța și energia sa.

În cele din urmă, o bucată de palisadă a fost doborâtă cu un trăsnet îngrozitor.

Comanșii s-au năpustit prin breșă scoțând înfiorătoarele lor strigăte de război.

Evil Spirit conducea atacul fluturând un tomahawk, pe care mulți dintre războinici cu greu l-ar fi putut ridica.

El a fost primul care s-a repezit prin spărtură.

Buffalo Bill și Arkansas Joe l-au ochit împreună și cele două proiectile l-au nimerit drept în frunte.

Văzându-l căzând, comanșii, ale căror rânduri erau înfiorător de decimate, au fost cuprinși de panică.

Ei îl credeau invulnerabil, convinși că marele spirit îl acoperea în mod special cu protecția sa și-l pune la adăpost de loviturile albilor, cărora le nutrea o ură atât de sălbatică.

De îndată ce greșeala le-a fost demonstrată, ei s-au demoralizat.

Sub aversa de gloanțe, s-au salvat mai întâi fugind pe jos, apoi călare.

Au murit peste șaiszeci dintr-ai lor. Marele lor șef Mână Ucigătoare a căzut ca și Evil Spirit.

Un tânăr șef a încercat să să-i readucă în luptă, dar acest efort suprem a fost cu ușurință curmat de cercetași.

Comanșii au văzut că luarea de scalpuri costa prea mult și s-au retras încet, cu mare părere de rău.

Buffalo Bill și tovarășii săi nu și-au părăsit fortăreața. Dobândind în sfârșit siguranța că adversarii băteau într-adevăr în retragere, ei și-au reluat drumul și a doua zi s-au alăturat coloanei lui Kent.

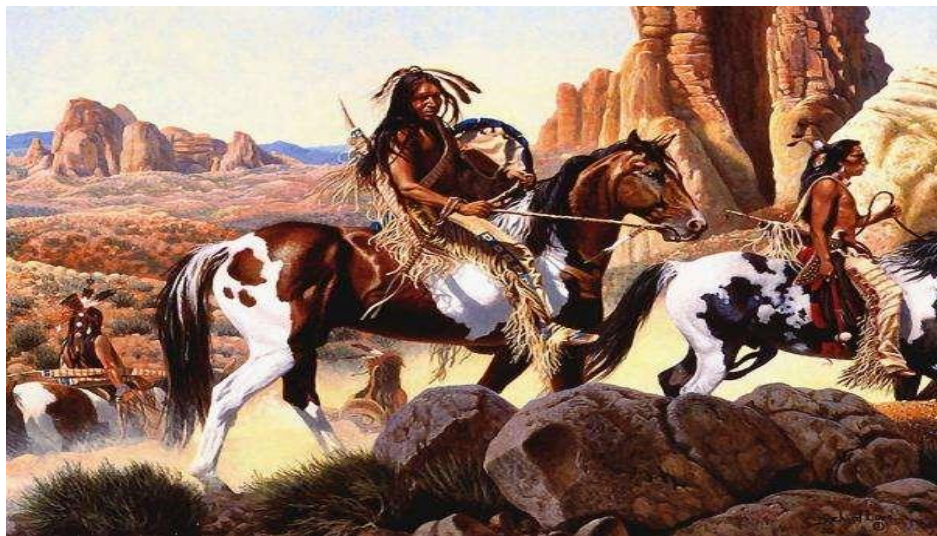
Comanșii au mai fost încă bătuți în cursul a mai multor înfruntări.

Ei s-au arătat curând foarte bucuroși să semneze pacea și să elibereze pe albi ostatici, ca răspuns al bunei lor intenții.

Buffalo Bill, Arkansas Joe și prietenii lor au mai trecut cu bine prin aventuri, mai primejdioase și emoționante unele decât altele. Însă șeful cercetașilor niciodată n-a uitat ciudatele întâmplări cu Evil Spirit, vrăjitorul nebun al comanșilor, care singur în lume reușise de două ori, una după alta, să-l învingă și să-l facă prizonier.

SFÂRȘIT

INDIENII COMANȘI

Comanșii au format în America o populație de războinici mândri. Teritoriul lor cuprindea zone din Colorado până în Rio Grande și Texas.

Acest spațiu, așa-numit marele deșert american, era populat altădată de bizoni, căprioare, antilope și urși. Toate aceste animale, cu excepția lupilor, erau vâdate asigurând existența comanșilor.

Când pe teritoriul lor au venit albi, comanșii s-au luptat multă vreme cu aceștia ca să-și apere pământul de baștină. Erau temuți nu numai de albi, ci și de triburile indiene vecine.

Ei au terorizat locurile peste 150 de ani, jefuindu-i pe colonisti și au respins încercările lor de a le încălca teritoriul de vânătoare din Texas.

Abia prin 1875 acești neîntrecuți și vestiți călăreți s-au predat autorităților militare la fortul Sil din Oklahoma, după înverșunate bătălii.

CUPRINS

CAP. I HĂITUIT DE COMANȘI.....	3
CAP. II O LUPTA DISPERATA	6
CAP. III BUFFALO BILL ȘI VRĂJITORUL	11
CAP. IV CODY PRIZONIER	16
CAP. V O ÎNCERCARE ÎNGROZITOARE.....	19
CAP. VI EVIL SPIRIT ÎI PREVINE PE COMANȘI	22
CAP. VII SFIDAREA MORȚII.....	26
CAP. VIII REVANȘA VRĂJITORULUI	29
CAP. IX ÎN PEȘTERA NEBUNULUI.....	35
CAP. X REAPARE ARKANSAS JOE.....	40
CAP. XI ARKANSAS JOE FACE PE MORTUL	45
CAP. XII ELIBERAREA	48
CAP. XIII GOANA PENTRU VIAȚA	51
CAP. XIV SFÂRȘITUL VRĂJITORULUI NEBUN	55
INDIENII COMANȘI	57
CUPRINS	58

**INDIENI DIN TRIBUL SIUX
LA VÂNĂTOARE DE SCAL -
PURI DE FEȚE PALIDE**